

2019

KOŠICE

**Přepis
besedy
konané
10.11.**

Iva Adamcová

Iva Adamcová – Košice 10.11.2019

Úvodní slovo: Ešte raz vás všetkých pozdravujem, pomaly sa usad'te všetci ako ste tu. Vidím, že vás je trošku menej, ale nám to vôbec nevadí. Som rada, že Ivanka je tu znova medzi nami po roku a pol, že prišla. Mali sme s ňou tri - štyri dni pobyt neďaleko Košíc, bolo to fakt úžasné, bolo to super, čiže mne bolo odpovedané na otázky, ktoré som chcela vedieť. A vlastne dneska Ivanka vám bude odpovedať na otázky, ktoré vy potrebujete vedieť. A ešte by som sa už teraz chcela poďakovať Ivanke, že je medzi nami a mám pre ňu takú malú puketku kvietkov, pretože Ivanka stále, keď príde a dostane veľkú puketu, nemôže si ju zobrať do vlaku a stále mi ju nechá, že teraz som na ňu vymyslela takú „kulehu“, sú to živé kvietky, tie vydržia sedem sto dvadsať dní bez ošetrovania, čiže ich ani polievať nemusí, tak si to vie krásne zobrať do vlaku zo sebou a bude to mať u seba. Len si to tu pekne odlož. Takže predávam slovo teraz Ivanke:

Děkuji. Děkuji Deny za přivítání. Děkuji vám, co jste byli také s námi na pobytu, bylo to nádherné. A děkuji vám, co jste přišli, protože už jsem tady rok a půl nebyla a jsem tu vždycky ráda. Já tuším, tak jak jsem se dopočítala, že už jsem tady asi po sedmé od toho roku dva tisíce dvanáct, kdy jsme tady byli po prvé. A už sem vlastně jezdím jako domů, už ty Košice znám, nemusím tady bloudit a moc se mi tady líbí. Víte, že náhoda neexistuje. Dnes asi dvě hodiny před tímto okamžikem přišel velice zvláštní dopis od jednoho člověka, kterého jsem léta neslyšela. On mě kdysi dávno oslovoval velice hezkými a souzníciými dopisy, ale ještě nebyl ochoten naprosto opustit hladinu bílé magie, a nic není náhodné. Jednou mi napsal krásný dopis, že se rozhodl, že nemůže ještě bez lítosti být, takže se rozhodl přece jenom ještě chvíli zůstat v bílé magii, protože bez té lítosti by si připadal jako kamenný. Protože tomu ještě nerozuměl, zúčastňoval se ještě dál různých asi setkání. A dnes, asi po pěti letech od té doby, ale chodil mi do hlavy poslední dobou, jsem dostala strašně zajímavý dopis. Já ten dopis přečtu, bude anonymní, ale jenom částečně, protože mnozí se možná asi i dovtipíte, kdo to je. Ale ten dopis bude velice důležitý pro vás, protože vám v něm vysvětlím postoj Boha vůči hmotě. Dobře poslouchajte:

Milá Ivanko, teď jsem měsíc nic neposlouchal, nic jsem nečetl, na nic jsem nekoukal... No, a když jsem po prvé včera otevřel YouTube, tak jsem si poslechnul, teď napíšu XY u Alžběty. Poslechnul jsem si ho proto, že jsem pár nocí cítil jeho přítomnost a nátlak. No, a tam o vás řekl, ale nejmenoval, ale v kontextu to bylo jasné, že jste svině. No, a dnes v ‚Hoši v pořádku, příznaky transformace‘ - o ezotericích, na dotaz na vás na četu, vás roztrhali na kousky. A také řekli - a i on, že se mu chce zracet... Já sice už vás dlouho neposlouchám, nepotřebuji to, ale tohle mi přišlo velice nefér a až sprosté, protože vás relativně znám a vím, jak to vše myslíte. Před měsícem jsem si vykouril žábu, a to mne odblokovalo, a zažil jsem a zažívám bezpodmínečnou lásku a úplně mně to odbouralo, obnovilo se mé vnímání a spojení s Bohem, naprosto se odevzdávám vůli

Boha, protože v ní je skutečná láska, a „komunikuji“ s ním. Vy víte, o čem mluvím, je to paradoxně neuvěřitelná svoboda a lehkost bytí. Vůle Boha je nepředstavitelně milosrdná, laskavá, tvořivá, překvapivá a zábavná. A dnes tedy vidím, že tyto útoky těchto lidí jsou nesmyslné, a z které strany pocházejí.

Tak ať vám vše krásně plyne v řece života. Srdečně vás zdraví XY.

Vysvětlovala jsem vám pravidla: nejste svým tělem, za které jste se doteď považovali, nejste ani těly druhých lidí. Nejste vaše tělo, do kterého jste se obalili, každý z vás je božské Vědomí, které má naprosto stejná pravidla. Do této chvíle jste se považovali za hmotné složky svých těl jenom proto, že ony útočily na druhá hmotná lidská těla anebo na situace, které jste si zvolili ve svých osudech prožít. Podle činů poznáte je... Jestliže někdo bude s takovou horlivostí mluvit o někom druhém, nebude prezentovat božskou hladinu. Božská hladina neumí útočit. Proto já o všech hladinách, neboli třídách, mluvím velmi dobře, neboť každý učitel z každé této hladiny je mým spolupracovníkem. I tento muž, který je na rozhraní bílé a černé magie se bojí o své živobyčí, protože každé ezoterice, a to si pamatujte, jde jenom o peníze a bude ve mně vidět velkého nepřítele, nebude mi rozumět - a nebude mi správně rozumět, protože potřebuje vychovat ve své třídě jednotlivce do té doby, než pochopí a mohou se posunout dál. Bůh ale na nic neútočí, Bůh miluje i takové. A já toho člověka miluji, a pouze s ním soucítím samozřejmě, protože on ještě neví, že když na mně útočí, tak útočí na své vlastní Vědomí, protože já – mé Vědomí je stejné, jako jeho. Každý z vás jste vším. To, co budete dělat světu, a je jedno jakému jménu a tělu, to se k vám odrazí a vrátí se stejnou silou. A pokud budete světu lhát, bude vám lhát svět. Pokud ho budete vykrádat, budete vykradeni. Pokud budete na někoho útočit, že je svině, budou na vás lidé útočit tím samým způsobem.

Mně to nevadí, nejsem Ivou. A kdyby i tisíckrát na Ivu někdo tlačil, prošla jsem zkouškou být za darebáka a mé tělo zemřelo. Neexistuji, jako tělo neexistuji, jsem Vědomím i toho člověka. Tedy on neví, že útočí sám na sebe. Ono se mi tak trošku chtělo i zažertovat, protože on má ve skutečnosti pravdu. Podle čínského kalendáře jsem prase. A jelikož jsem žena, tak jsem svině... (smích) Takže tam se to nádherně odrazilo.

A tady jsem vlastně využila toho krásného dopisu, který já považuji opravdu za krásný. A doporučím vám, prosím vás, podívejte se na to video, jestli ho dokážete najít v této anonymitě na Cestách k sobě, a tam se svobodně všichni rozhodněte, ke komu z nás se přikloníte, protože tam přesně patříte. A i kdyby jste patřili skutečně ještě pod tu hmotnou složku, on za to nemůže, ještě si potřebuje člověk něco dohrát, dožít, pochopit... Vše je správné. Víte, on neví, že když láká veliké masy lidí k cestování v astrálu, že je uvádí do vězení. Astrál totiž není svoboda, je to vězení, protože astrál patří pod hmotnou složku a pod vládce Satana, a vyznačuje se útoky jednoho člověka na druhého. Takže pouze soucit. A vaše rozhodnutí, které by přišlo v této chvíli, je naprosto dokonalé a správné, i kdyby jste mě na krátký čas opustili. Já mám čas. Můj čas je nekonečný, protože Bůh nikdy neumírá. Vědomí Boha žije věčně a prolíná se a

přelévá se v nekonečném bytí. A nemůžete v něm nikoho ztratit. Dokonce i on ke mně jednou dojde, je mým vlastním Vědomím.

Říkáte, že nejsme tělo, že jsme nesmrtelné Vědomí, Bůh. Často ale upozorňujete na to, že každý musí zaplatit do posledního haléře - a tyto platby jsou nemoci a bolesti. Toto přece nejde dohromady, protože kdo má nemoc a bolest? No přece tělo. A tím nejsme. Takže když jsem božské Vědomí, tak se mě netýká karma, tak jak říkáte, ale ani žádné placení. Potvrzení, že nejste tělo - a musíte platit, si tedy odporují. Není osvícením a osvobozením stav, kdy se s tělem, myšlenkami a činy neidentifikují, a již si nelámu hlavu s ničím negativním, a neradují se nad pozitivním tak, jak je chápáno v dualitě? Mějte krásný den. Pavel.

Tady tomu jenom nerozumíte. Sčítáte takzvaně hrušky s jablky. Já vám to vysvětlím dopodrobna. Protože otázky jsou tady od toho, aby byly zodpovězeny. Ano - jste Duch, který si ale oblékl hmotnou složku. A pod touto hmotnou složkou, která se vyznačuje vlastností hmoty, odporem, vaše tělo bouří a odporuje, a celé eony času vás ovládalo. Ovládalo vás od stavu, kdy jste poprvé přišli do hmotného těla ve tvaru člověka, protože tam vzniká egoistická složka. Dřív v nižších oblastech ego není. A vlastností hmoty v této rovině, v oblasti člověka, až do stavu odložení odporu, to znamená do stavu Boha, kdy se otevírá třetí oko, se lidské tělo vyznačuje odpory, které jsou tak silné na všech pěti úrovních, to znamená na první, druhé, třetí, čtvrté a páté čakře, a to ještě i doleva do hmoty anebo doprava do situací, kdy odmítáte i situace ve svých dějích, které jste si zvolili. A tyto negativní emoce jsou tak silné, že když je přijmete jako slabé Vědomí, které nemá dost zkušenosti, tak se hmotou stáváte, přivlastníte si existenci hmotné složky, a v té musíte zaplatit do posledního haléře. Hmota, kterou se potom stáváte, se musí vyplatit. To je to, o čem říkal člověk Ježíš, že neodejdete do jiného stavu Vědomí, dokud nezaplatíte do posledního haléře. Satan vám v úrovni bílé magie bude tvrdit, že jde očistit tělo. Není to pravda, lže vám. Ježíš měl pravdu.

Proto bílá magie, v oblasti bílé magie v této třídě, dostává vlastně jakoby záznaky, které se odehrávají, když lidé, pohybující se v bílé magii dostávají dary. Člověk dostane dar automaticky ve své vývojové fázi v duchovnu v bílé magii, považuje se za vyvoleného, Bohem oblíbeného, který má něco navíc a může zasahovat vůlí člověka. Proč by jste měli zasahovat vůlí člověka nad druhými lidmi, když oni potřebují zaplatit své platby a své dluhy sami, aby se mohli vyvázat z hmoty. Vy potřebujete zaplatit. Jediným správným okamžikem je, že platba, pozor, musí být zaplácena. Je jediná výjimka, která maličko odporuje, a to je v takzvané předsíni 4D, že když se setkáte s božským člověkem, to znamená s člověkem, který nemá odpory a ego už zemřelo, hmotné tělo je mrtvé, on je představitelem vašeho Božství a zároveň vyučuje, a vy od stavu, kdy jste přijali odpor svého těla, je jedno, jak daleko, a teď a nyní se odehrává vaše platba, do této chvíle, kdy jste pochopili, o čem tento člověk vyučuje, pak smí odtéct jenom část, kterou jste pochopili. Je to jako kdybych vás doučovala, a vy jste po tom doučování pochopili a napsali si své písemky správně. Je to vaše práce, není to práce Ivy. Není to podvod, jako v oblasti léčení a odebírání vašich plateb. Později pochopíte, že i toto odpadne, protože to nebude muset být. Vy totiž už nebudete mít sami odpory, takže

nebudete nemocní a nebudete mít bolesti. Bolestivá je pouze vlastně hmotná složka, dokud jste hmotou. Jakmile se hmota uzavře, nemá odpory, jste božským člověkem a není zapotřebí, aby jste trpěli. Tohle je pravda. Amen.

Ahoj Ivka. Z čoho vzniká paradentóza a ako tomu predchádzať? Ďakujem Nelka.

Výborně, teď jsem zase zubař... Já sama jsem měla rodiče, kteří oba měli paradentózu a všichni moji prarodiče, ale i já jsem k ní měla sklony. Je to založená nemoc, která skutečně přichází, je to civilizační nemoc. Děje se to tak, že vám ubývá vlastně v alveolu kostní tkáň a snižuje se její stav. A kořeny, které mají být uloženy v kostní tkáni po vlastně celou hloubku toho kořene a má vyčnívat pouze korunková část zubu, tak ona se odhaluje. A tím, jak vzniká velká páka, ten zub se začíná hýbat a bolí vás. Zároveň tak, jak ubývá a snižuje se opora pod gingivou, tak se poruší uzávěr v krčkové linii, takzvané cervikální linii okolo korunky u krčku, která je původně u nových zubů přirostlá. A tím, jak koušete a jíte, tak se vlastně dostává dovnitř pod gingivu veliké množství bakterií a jídla, které tam dělají tu neplechu a záněty a bolesti. Zároveň tím, jak se tam dostávají sliny, se tam ukládá takzvaný zubní kámen, který najednou zvětšuje nadbytečně ve svých tvarech plochu toho kořene, o mnoho procent, když se nestrhává ten zubní kámen a nestaráte se o něj. A z toho důvodu dnes už paradentóza jde léčit.

Já jsem první poryv paradentózy, a do dneška prosím mám všechny zuby kromě jednoho, o který jsem přišla, a naštěstí je to zadní stolička, kterou už nebylo možné zachránit, bylo to ve devětadvaceti letech. Po jedné jediné chřipce, kterou jsem tenkrát měla, se mi rozjela paradentóza. Takže horní čtyři řezáky, jedničky a dvojky se mi opravdu úplně neuvěřitelně kývaly. A do týdne mi horní levá dvojka vyjela ven z pusy a trčela mi, až nadzvedávala ret. No, byla jsem pěkná holka... A protože jsem dostala veliký dar, i tohle není náhoda, že jsem byla takzvaně od fochu, tak jsem si zašla za holkama na ortodontii, aby mi udělali horní rovnátka. A během jedné jediné noci, jak ten zub byl volný, se dostal na místo. Ale byla to bolest jak sviňa... To obrovsky bolí. Bolí právě to, jak se to hýbe, jak se to pohybuje. A já jsem si potom sama sobě udělala na zadní patrální plochu těch zubů dlahu. Ta se tam potom přilepí. Tu dlahu jsem měla jedenáct let. Já nevím, jestli jste ten příběh kdysi dávno zaregistrovali, on je velice zvláštní, a je opravdu zázračný.

A k tomu vám taky ještě něco musím říct, protože lidé se mě občas ptají na zázraky, tak vám řeknu hladinu a pozici Božství, které vám může vzkázat, ano, zázraky existují. Jsou obrovské, ale málokdy se využívají, protože takovým zázrakem, jak vy chápete zázrak, se vycucává energie celé planety. Takže se ho využívá málo, pouze ojedinele. A bude vám vždycky ukázáno, že zázrak se dá udělat naprosto jiným způsobem. Dá se vám pomoci přirozeným vývojem planety, to znamená tím, co dnes máte k dispozici. Tak se toho nebojte. Vždycky přijde na řadu něco, co vám pomůže tady a teď v rámci lékařství, v rámci nějakých náhradních orgánů. Nebo náhradních zubů, když mluvíme tedy o zubech.

Já jsem si tenkrát udělala tu dlahu a jedenáct let jsem ji měla, a pak během jednoho jediného dne mi ta dlahu několikrát spadla. Bylo to v době, kdy jsem ještě jezdila do jedné vysokohorské vesničky za jednou starou ženou, která byla mojí přítelkyní. Ona už nežije, zemřela v roce dva tisíce. A já jsem k ní byla velice zázračně dovedena, protože já sama jsem měla kontakty z Nadjá a s Božstvím, které mně vedlo a učilo. A záměrně jsem byla dovedena k této ženě, které bych nikdy nevěřila, protože ona ještě byla vědmou, to znamená Vědomím, které by si upravovalo věci, ale ta žena vždycky omdlela, odpadla, tělo se zvedlo a přišlo Nadjá a vysvětlovalo mi stejné věci. A tenkrát jsem jela za touhle ženou na návštěvu. A ten den mně několikrát ta dlahu spadla, přesto, že jsem si ji nechala nasadit. A to už mi bylo divné. Než jsem dojela hodinu a čtvrt do tohoto městečka, do večerních hodin, tak se mezi tou dvojkou a trojkou udělala milimetrová škvírka. Když jsem tam přijela v noci, pracovala jsem a uklízela, pomáhala jsem té ženě, protože ona byla velmi, velmi nemocná. A najednou její tělo spadlo, přišlo Nadjá, a přes ni promluvil obrovský Duch, vysvětloval mi věci, vykládal mi, a když odcházel a loučil se, tak se najednou otočil, jako kdyby něco zapomněl, a dal mi ruku na ústa. Od té doby nemusím mít dlahu, zuby jsou jak svařené. Já jsem si pak nechala udělat rentgen, stav kosti je stejný, vysoko odhalený, ale to místo je úplně bílé, jako když by vám tam někdo přivařil autogenem tu kost k zubu. A pak uplynulo pár let, já chodila s malou milimetrovou škvírkou. A jednou ráno, to bylo nádherné, jsem si dělala sama ze sebe legraci... Víte, já nebudu nikdy nešťastná z toho, co mám, i kdyby to nebylo dokonalé. Já vím, že dokonalost je v nedokonalosti. Jsem ochotna děkovat za vše. A jednou ráno si čistím zuby v koupelně a když jsem vyplivla vodu s pastou se zubů, tak jsem koukala na ty zuby a říkám si, z legrace jsem koukala na sebe skrz to Božství, a říkám: „Taky jste mi tu díрку mohli zadělat...“ Hele, ten den nepřišla žádná práce. A to mi bylo divné, protože já každý den jsem do dvou do tří byla v laboratoři a bylo hrozně práce. Ale já tušila, že se něco děje a že si mám počkat. Taky, že jo... V pět hodin mi volá moje nejlepší kamarádka, my jsme se v té době stýkali, byla to zubní lékařka, která mi i dávala práci, a říká: „Co děláš?“ Říkám: „No představ si, že nic, dneska nepřišla žádná práce...“ Ona říká: „To je dobře, já tě potřebuji, já si potřebuji o něčem promluvit. Pojď, zvu tě na pizzu. Za dvacet minut jsme u tebe, jedeme do restaurace.“ Tak jsme vyjely, krásně jsme si popovídaly. A když jsme jely předposlední ulicí před mým domem zpátky, tak ona se na mně najednou podívala takovým zvláštním pohledem a říká mi: „Představ si, teď už existují tak krásné materiály. Nedávno mi jedna žena přinesla svého syna, on měl obrovské mezery mezi zuby. A měl i otočené labiální plošky obráceně (to znamená přední plošky zubů dozadu a zadní dopředu). Já jsem mu tím vymodelovala ty zuby, to není poznat, on je má jak perličky!“ V tu ránu jsem věděla, kdo přes její tělo mluví. Jen jsem vycenila zuby a říkám: „Hele...“ A ona říká: „V pondělí v jednu hodinu přijď...“ A bylo to. Od té doby mám intaktní zuby. Ano. Jsou zbytečné zázraky, po kterých jste toužili. Ony se vám budou dít, ale budou trochu jinak. Věřte mi, jsem ráda, že to nebylo tak, aby to bylo dokonalé, neboť tohle je pro mne dokonalost. Tím bych já vám ubrala něco, co potřebujete vy. Planeta je jedna bytost. A když by jedna buňka na té bytosti byla upřednostňovaná, nebo pár buněk, na druhé by nezbylo. Patří nám všem. To si pamatujte.

Já se vrátím k té paradentóze. Takže v těch dvaceti devíti letech jsem si ještě ale udělala takzvanou gingivo..., hele, už jsem to zapoměla, už to nedělám pár let, to nevádí. Je to zkrátka ořezání gingiválních částí, které jsou uvolněné. A nebojte se, nebolí to, opíchnou vám to. Nic necítíte, cítíte jenom tlak, jak lékař ostříhává gingivu, mezitím se dostane do podloží a oškrábe vám zubní kámen na zubních kořenech, aby se zmenšila plocha pro výskyt bakterií. Pak se zase ta gingiva přiklopí, dostanete repenový obvaz – to je taková pasta, která se využívá i na otiskování při celkových náhradách, která vám tam asi týden vydrží, pak se všechno sundá a máte na několik let pokoj. Já jsem tuhle gingivektomii prodělala v dolní čelisti dvakrát, v horní jednou. Nemám žádné volné zuby, všechno drží, vše je v pořádku. Ty horní mi tedy přivařili, to je pravda... Ale dá se to zajistit. A pozor, ale hlavně co to chce - čistotu.

Takže vydržte, všechno k vám opravdu dojde. Buďte pečliví na své tělo a hlavně v ústní dutině, je to samozřejmě důležité. Jsou věci, které jsou nastavené stářím těla. Někdy i mladé tělo, vidíte, i třicetileté tělo může mít inklinaci k těmto věcem. Protože proč? Ještě vám to tedy bude trvat nějaký čas, ještě dlouhý čas, než přestanete stoprocentně jíst, a potom bude zanikat otvor ústní dutiny, protože nebudete muset komunikovat pusou, nebudete muset vkládat do úst a do těla potraviny, ale váš tvar se samozřejmě vyvine. Už dnes některé zuby jsou takzvaně retinované. To znamená, že ani nejsou prořezané, anebo vůbec nejsou založené. Takže už teď to jsou třeba zuby dvojky a osmičky, které nebudete potřebovat. Tady pořád postupuje vývoj těla, který je vlastně takhle nastavený. A tomu nezabrání nikdo. Nikdy dvakrát nemůžete vstoupit do stejné řeky.

Vytvára Vedomie hmotu, aby sa v nej mohlo uvedomit'

Já bych to řekla trochu jinak. Já jsem vám vysvětlovala, že když byl Velký třesk, pozor, jednoho toho malého vesmíru, který je jako buňkou ve velkém vesmírném těle, to znamená v tom, v kterém se dneska jakoby my ocitáme. Tak po Velkém třesku vzniká, až na začátku třetí dimenze a na konci druhé dimenze takzvaná hmotná složka, ale je to jenom tím, že teplota toho vesmíru zchladne, že se mohou spojovat v té teplotě prvky. Napřed dva, pak tři, pak čtyři... A pak se vytváří základní hmotná složka. A trvá velice dlouho, než se vytvoří život, život tak, jak si ho vy tímto způsobem dovedete představit. To znamená, že vlastně Satan, hmota je fyzikálním zákonem Boha. On si vytvoří tu hmotnou složku, aby si po nějakém dlouhém čase na ní mohl stoupnout a prožívat ji. Ale ta doba je velmi dlouhá, než jí proleze, on je obalen, on přes tu hmotu, skrz tu hmotu musí prolézt ven. A na to má velice mnoho času.

Napřed jste malými organismy, které jsou spíš podobné do rostlinného stavu. Pak jsou organismy, které jsou podobné do živočišného stavu, ze kterých se potom vyvíjíte. Některé zanikají, některé vznikají. Proto vás varuji, před takovými věcmi, jako zachraňování, protože i zde na planetě musí vždycky - a vždycky tomu tak bylo, aniž by jste to jako lidé věděli ještě před stavem, než jste vznikli, musí se vždy vyvinout ve větvích stromu života odbočky, které zanikají. Jestliže některé živočišné nebo rostlinné tělo odvede svoji práci, už nepotřebuje některé funkce, tak tyto orgány zanikají, až zanikne vlastně ta odbočka úplně, ale zůstává ta nejsilnější. Vy přece znáte zákon

přírody, neboli Boha ve hmotné složce. Hmota - ve hmotě přežívá silnější, protože ten život se na něm líp udržuje. Na silné složce přežívá skutečně silný jedinec. Proto hmota žere hmotu. Vy jste nikdy nikoho nejedli, ale aby jste se vyvinuli, museli jste tím projít. Jednou toto požívání samozřejmě odložíte, ale co hlavně děláte, nebo co jste ještě dělali do této doby, je útok - a to je vlastnost hmoty. Není možné zastavit tyto útoky a „být dobrým člověkem“ tak, jak vy si to představujete, protože pořád ještě jste útočnou složkou. Myšlenky, které vás rozdělují jsou nahrány ve hmotné složce. A dokud je budete poslouchat a nebudete tak silní, aby jste je uměli přehlédnout, anebo dokonce zastavit, na to si musíte počkat po zkušenostech, které vás čekají, a teprve až si je prožijete, až v bodě, kdy teď to samo skončí: teď, pak prohlédnete, kým jste byli. A tehdy zjistíte, že jste si zasloužili všechno, co se vám dělo. A že vše bylo pro vás dobré tak, jak bylo, jinak by jste nepochopili, kým jste. Ano, jste původním Duchem všech. Člověk 5D, neboli živoucí Bůh, který prolezl skrz hmotu a postavil se na ní, ten nikdy nebude útočit na druhé lidské tělo, neboť ví, že pod tím lidským tělem je ukryt jeho vlastní Duch a že útočí na sebe. Dokud budete kritičtí, budete kritizováni, přidáváte se, nic nezastavíte. Pohybujete se v dualitě, každá lidská jednotka si musí projít vším. Ten Bůh, vlastně rozdrobený do hodně složek, se protahuje celý s těmi jednotlivými body skrz hmotnou složku. To znamená: třeba já, která půjdu o trošičku dřív, nemohu kritizovat druhé, kteří ještě nemají nažito (třeba pár hodin, pár let, pár měsíců, pár životů), tím bych se sklonila do úrovně hmoty a byla bych stejná. To nejde... Na kohokoliv zaútočíte, útočíte na sebe. Kohokoliv milujete, a všechny nejlíp, budete milováni.

Teď vám řeknu, jak se zbavit vlastnění hmoty. Co to znamená, nevlastnit hmotu? Nevlastnit hmotu znamená, že když nemám třeba peníze, budeme to říkat přímo v tom hmotném dění, ve vztahu k penězům. A to musíte prokázat: nebudete běsnit, když nebudete mít ani na jídlo. Nebudete nadávat na osud, bude vám stačit to, co máte bez křiku, bez bědování, jaký je život špatný, poradíte si prací svého těla, které bude konat. Třeba, když jsem neměla peníze, měla jsem dvě malé děti, vždycky na té zahradě nějaká ta brambora byla, nějaká ta mrkev a něco se našlo, a já byla vždycky každý den šťastná, že jsme každý den na tom talíři něco měly. Pak se stávalo, když už děti byli pryč, že jsem já neměla vůbec nic. A pak se stávali zázraky: třeba s tou čínskou polévkou, jak jsem natočila kdysi, to je také někde nahráno na videích. Potom jste vyzkoušeni, že když peníze mít budete, že je také vlastně nemáte... Vy si nezačnete kupovat věci, které jsou okaté: předvádět se s auty a předvádět se věcmi, které máte, nebo se honosit..., ale používáte a vracíte je ve prospěch druhých – zase sebe, svého Vědomí ve druhých lidských tělech. Tehdy je zase nevlastníte. Vy potřebujete být chudými v Duchu. I to vám člověk Ježíš přinesl. Jakmile tam přijde věc a budete prozkoušeni, že na těch věcech lpíte a dovedete kvůli věci útočit na druhé lidské tělo, roztrhá vás to. Vás. Ve vašem osudu tedy bude naplánováno, že to ještě neumíte a bude se pokračovat. Hlídejte si věci, stojí to za to. Stejně tady vše odložíte, včetně svého lidského těla, včetně všech svých drahých. I ty odložíte se svým tělem. K nim patří i dědictví, které jste dosáhli v tomto svém těle, protože k vašemu tělu a k vašemu tvaru patří i děj. I ten odložíte.

Ahoj Ivanka. Kamarátkina mama chodila pravidelne na mamografiu raz za dva roky. USG raz za rok. Vytvoril sa jej zhubný nádor, našla si ho sama. Tretie štádium. Má zmysel chodiť na mamograf? Alebo podľa teba stačí raz za dva roky? USG alebo samovyšetovanie? Pýtam sa kvôli dávkam žiarenia s mamografie, či nie sú zbytočné. Ďakujem Martina.

Marti, ono je to trošku, maličko složitější. Vy už dneska víte, že osud je hotový. Jestli mám dostat rakovinu, tak ji dostanu. Ale to neznamená, že se budete chovat nezodpovědně. Já sama chodím tak asi jednou za čtyři roky, když mně někde odchytné můj obvodní doktor, ke kterému fakt chodím strašně málo a začne se na mě třeba zlobit, že jsem tedy nebyla hodně dlouho. Tak řeknu: „Tak jo, tak já jdu.“ Věčně také člověk nemá čas. Ale je pravda, že k zubaři, my ženy ke gynekologovi, by jsme měli chodit pravidelně, přiznejte si to. To jsou dutiny, které nejsou hned tak moc viditelné. Ale to prso bych asi nepřeháněla, možná by stačil třeba ultrazvuk a samovyšetření. Ale hlavně, vy víte, v čem to spočívá: žádné nenávisti, žádné silné emoce, které se týkají partnerství anebo ve vztazích k dětem, které hraničí třeba i situačně, což jste si nikdy v minulosti neuvědomovali, protože i situace prožitá v odporu v pravé straně směrem k partnerství nebo k rodičovství může způsobit tuto nemoc. Každá nemoc není náhodou, už jsme o tom dneska mluvili. To znamená, já vám upřednostňuji všechno ve zlaté střední cestě: nepřehnat na jednu stranu - a nepřehnat ani na druhou stranu. Měli byste o svém těle, ve kterém bydlíte, asi něco vědět. Je to tak, jako když budete žít v domečku. A v tom domě čas od času je zapotřebí prohlídnout kanály anebo vodovodní potrubí, jestli není zanesené a něco tam není. Takže pečujte si o domeček, aby se vám v něm dobře žilo. Ale ne se strachem. Toho, čeho se budete bát, to znamená: buňky se budou bát také, nebudou schopné mezi sebou komunikovat, tak jako když se bojíte někoho z vnějšku. A tady může nastávat také nějaká komplikace, která by možná byla zbytečná, ale to už je nastavené.

Milá Ivanka, prosím, čo znamenajú fialové svetlá v treťom oku? Ďakujeme za všetko. Fanyka.

Ano, někdy se vám bude odehrávat takzvaný kolotoč (já tomu říkám kolotoč). Nemusí být fialové, mohou být i zlaté, bílé, stříbřité. Víte, vám se v téhle době bude měnit vnímání. Vnímání v poslední hranici ve výšce páté čakry je takzvaná komunikace. A pod komunikaci patří veškeré smysly. V této oblasti máte nastavené čtyři smysly. A jeden z komunikačních smyslů je na jedničce. Je to logické, protože na té jedničce máte svůj základ, svoji základnu - a tam je kůže a hmat. Ano, když chcete komunikovat se světem, můžete si ho i osahat. Když se budete dívat na svět, to už je samozřejmě v komunikaci. Ano, vy jako Bůh jste se rozdělili do maličkých komůrek a všechny ty komůrky museli mezi sebou mít nějakou komunikační cestu, aby se poznávali, aby se objevovali, aby jste se samozřejmě buď domluvili anebo nedomluvili. To je komunikace přes sluch, kdy jedna jednotka mluví ke druhé, a druhá ho slyší, a pak ona zpátky odpovídá, a zase druhý vás slyší. Pak je tam zrak: vidíte se vzájemně. Pak je tam čich. A pak je tam chuť, můžete se i ochutnávat... To jsem řekla blbě, že...?

Takže vidíte, že jsme dostali velmi mnoho nástrojů. Ale pozor, každý z vás vidí jinak, slyší jinak, hmat má jinak, chuť má jinak, čich má jinak - podle svého vývoje. A v téhle době se odehrávají obrovské změny. Zvláště, když už jste na hladině opouštění magických stavů a skutečně začínáte chápat, že všechno je dobře tak, jak je. A obrovsky se vám rozjíždí všechny tyhle ty smysly do vyšších úrovní. A tohle je součástí. Tohle, co se odehrává na třetím oku, to je součástí posunu vašich smyslových orgánů. Protože teprve se blížíte k době, kdy budete vnímat naprosto jinými kanály, než vnímáte doteď. Tak se těšte, bude to zajímavé.

Pravým okom vidím dobre do diaľky a do blízka nie. Ľavým dobre do blízka a do diaľky nie. Čože to mám tak popletené?

Nemáš to popletené, máš to úžasné. Můj muž v Americe by řekl, že jsi druhým člověkem na světě, kterého potkal. Jednou kdysi dávno byl v Americe u očního lékaře, protože kolem padesátého roku se většinou zhorší zrak. Já už jsem o tom možná někde mluvila, někde to už je nahráno. Ano, někdo z vás vidí do dálky a někdo jenom do blízka. Oči většinou mají stejnou vadu, ale existují výjimky. A tenkrát se to právě dozvěděl v Americe u toho svého očního lékaře, řekl mu, že to není pravda. Lékař mu odpověděl, že to tak je, po padesátém roku života se to stane každému, někdo zkrátka bude dalekozraký, někdo krátkozraký. Tečka. Ale můj muž řekl: „Ne, já mám kamaráda a jeho babička v devadesáti dvou letech čte a vidí bez brýlí.“ A oční lékař řekl: „Ano, to se stává výjimečně, kdy jedno oko je dalekozraké a druhé krátkozraké.“ Takže ten člověk by si poradil i bez brýlí v každé chvíli.

A je v tom zapotřebí vidět výhodu Aničko, a ne nevýhodu. Ne, je to super, zkrátka dostala si úlevu, možná proto, že tu máš vytvářet pro lidi krásné věci. Raduj se z toho, neber to jako něco nedokonalého. Naopak, máš vždycky k dispozici jedno oko pro jednu věc a druhé oko pro tu další věc.

Za druhé: ako mám pomôcť teličku, ktoré sa z ničoho nič stiahne a je celé strpnuté.

Vaše tělo je vlastně jako zvířátko. Zkuste si představit, že vaše malé zvířátko se skrčí a něčeho se bojí, něco nechce... Podrbat ho za uchem, ale ne, jako že ho budete drbat za uchem, ale domluvit mu: „Nic se neděje, co se ti nelíbí...“ - zjistit, co mu překáží a klidně mu vysvětlit, že vůbec o nic nejde... To stačí. Spoustu věcí si neuvědomujete. Vy si třeba uvědomujete, že najednou vám je divně, nevíte proč. Je zapotřebí přestat koukat do vnějšího světa a podívat se, co se děje v těle. A zjistíte, co tělo odmítá, že něco nechce, buď se něčeho bojí, nebo nechce, aby ten druhý vedle vás něco dělal, nebo říkal. A pak domluvit tomu tělu: „Vždyť to tak je, ne?!“

Já vám budu vyprávět jeden příběh, je to o našem milém Františkovi. On je strašně fajn, je to můj zaměstnanec. Je to super človíček, hrozně hodný. Neposlouchá - on vůbec neví, co Iva říká. Už u nás pracuje rok a čtvrt a obrovsky se vyvíjí. A na tomhle příběhu vám musím ukázat, aby jste to viděli jaké je chování člověka 3D, který se ještě bojí, kritizuje, vyvádí... A jak je zapotřebí jenom učinit to, co by udělal člověk 5D. A tam uvidíte, kolik zbytečných zádrhelů lidé 3D dělají.

Já se teď stěhuji na statek, protože mi zemřela maminka, prodávám můj dům po mých rodičích. A za ten dům, až přijdou peníze, až ho prodám, a je mi jedno kdy, protože já mám kde bydlet, stěhuji se na statek. Opravím si můj domeček, do kterého se potom jednou, až to bude, přestěhuji. Takže můj nábytek už je tam. Věci ještě ne, ty vozím pomalu z domova. A můj pokojíček, ve kterém mám postel, kde spím, je zároveň i pracovnou, kde dělám věci organizační: vstupuji do banky, starám se vlastně o několik úseků a opravdu tomu věnuji mnoho času, takže třeba i do noci, proto to mám ložnici. A je tam zároveň i taková velká skříň s policemi vysoko pod strop, protože za ta léta, co vznikla Natura, a pak vlastně složky, které nás vedly a s.r.o. a neziskovka, tak máme hodně šanonů. Všechny ty šanony jsem tam nastrkala ve dvou řadách a je to obrovsky těžké. A už tam spím asi tři týdny, nebo měsíc. A minulý týden, než jsem jela sem, bylo to v úterý ráno, do té doby mně už několikrát bliklo, že to na mně spadne a zabije mne to... Ale nereagovala jsem, nechala jsem to být. Nicméně to úterý ráno jsem přišla dolů, my jsme sem jeli až v noci, a viděla jsem na Františkovi, jak je nervózní. Šel mi udělat kafe a říká: „Ty chceš zemřít, vid’? Co my bez tebe budeme dělat?“ Já říkám: „Uklidni se Františku, co ti je? Proč bych měla chtít zemřít?“ „Ty jsi neviděla ty šanony nad tebou? To se utrhne a spadne to na tebe, to je nábytek z Ikey.“ Já říkám: „No dobře, no... Tak jako proč se zlobíš? Stojím před tebou, dneska to na mě nespadlo. Ještě to na mě nespadlo, žiji. Jestli si to viděl včera a celou noc jsi trpěl, že to na mě spadne, tak jsi trápil sám sebe. Kdyby to na mě spadlo, už je po mě, už mi je dobře... A tobě bude blbě, že jsi mi to neřekl...“ On na mně koukal a začal: „No, my musíme dodržovat bezpečnost práce, takový hovadiny... A ty si klidně ležíš v posteli pod takovou bombou...“ Já mu říkám: „Pozor, já v té posteli nepracuji, já tam spím.“ A teď se dívejte... Vidíte to? Člověk 3D se něčeho bojí, vyčítá vám něco, co se ještě nestalo, ale může se to stát, ale nezasáhne tady a teď, aby něco upravil. A ještě na vás zaútočí jako na špatného, který mu vlastně jakoby přiděluje starosti s tím, že on musí dodržovat nějaká pravidla a vy ne, i když je to nesmyslné. Takže správný postup je: přijdu za šéfovou do kanceláře, zjistil jsem, že se jí nad postelí prohýbají kartotéky, tak jí řeknu: „Hele, říkala jsi, že dnes tam spát nebudeš, jedeš pryč, tak vyndám všechno z těch skříní, zítra tam přidáme nějaké podpory, přišroubujeme to, nebo to vyměníme.“ A nebudu rozhodně útočit na šéfovou, že já musím dodržovat bezpečnost práce... Vidíte to, kolik si ti lidi přidělávají odporů? A ten člověk si to všechno zaplatí. Všechno zaplatí bolestí, nemocí, nějakým strádáním. Ten František je poslední dobou opravdu pořád na „huntě“ s něčím, protože on se hodně naučil. Často má teď buď chřipku, nebo má angínu, nebo kulhá, pak ho bolí záda, pak ho bolí koleno... Říká: „Já jsem pořád na huntě...“ Ano, protože se hodně naučil. A já ho chválím, je to báječný chlap.

Takže prosím vás, neřešte věci do minulosti, které se nestaly. Řešte je tady a teď, bez útoku na to, co by bylo, kdyby bylo... Ne, to nebylo, to se ještě nestalo. A ani do budoucnosti nekritizujte. Konejte tělem, jednejte tady a teď, když zahlídnete nějaký zádrhel.

Ivanko, zdravím tě. Píši, ale nerada, neb vím, že toho máš hodně. Důvod, proč jsem se rozhodla to zkusit jsou aktuální potíže dcery Laury, devět let. Už měsíc a půl se potýkáme sem tam s většími, sem tam s menšími

neduhy v podobě bolestí hlavy, břicha, teplot a zvracení. To by asi nebylo nic výjimečného, kdyby občas některé z projevů nebyli tak silné, že jsme skončili v nemocnici. Naposledy počátkem října bylo zvracení tak nekonečné, že začala zvracet i příměs krve a bolesti břicha tak urputné, že pobyla v nemocnici v zásadě celý týden. Závěr byla střevní chřipka způsobená salmonelou. Nicméně, zde se lékaři ukázali pomalu horší, jak právníci. Tři lékaři, čtyři názory. Naše praktická lékařka nám také vysvětlila, že výsledky krevních testů mohou být i v tomto případě falešně pozitivní. A sama považuje závěr o salmonele bez průjmů, které dcera neměla, za nepřesvědčivý.

Já teď do toho trošičku skočím, protože dnes, a to ví všichni lékaři, pokud tady nějaká jste, že dnes se dějí opravdu podivné věci. Přijde třeba na preventivní prohlídku někdo u něhož zjistí, že by vlastně neměl žít, že má takové výsledky, které jsou úplně nenormální. A naopak, přivezou tam někoho, kdo na první pohled skutečně umírá, zvrací, má průjmy, omdlívá, ztrácí vědomí - a u něj jsou naprosto dokonalé výsledky, takže na něm vlastně nic nezjistili. V současnosti je to záležitost energetická, kdy probíhají platby. My procházíme s planetou zvláštní zónou, kdy dnes působí takzvaná křeč hmoty, to znamená očišťování lidí automaticky. A neuděláte s tím nic. A dít se to musí. Přijměte to, stane se vám, že vás odvezou.

Já si pamatuji, jak sem do Košic přijela jednou, kdysi dávno, jedna žena z Bratislavy. To jsme ještě měli tady na hotelu dole takové to povídání. Vy ji znáte děvčata, Beata. A říkala, že ji vlastně odvezly z jedné bratislavské ulice venku s tím, že má infarkt. A ona říká: „Já jsem se Ivi úplně smířila s tím, že zemřu, že mám infarkt. Já jsem jenom dojela tou sanitkou k té nemocnici, tam zjistili, že mám naprosto všechno v pořádku, mně se ulevilo, já jsem vzala kabelku a odešla jsem. Ono to vypadalo, že jsem se nechala svézt sanitkou. A nemusela jsem platit proto, že jsem měla skutečně ty příznaky a pak teprve zjistili, že mi nic není. Mně se strašně ulevilo...“ Ano, bude to někdy dramatické, zažijete skutečně šílenství, ale pak úplně s úžasem zjistíte, že vám nic není - a i vám to takhle zjistí. Já sama jsem to taky zažila, je to tedy zajímavý fičák...

Dle krevních testů, sono vyšetření je dcera zdravá a měla by být do dvou, tří dnů jak rybička. Nyní je doma, ale plácáme se v teplotách, bolestech hlavy, kašli, občasném zvracení... Lékařka nás instruovala k návštěvě nemocnice, pokud budou projevy opět razantní. Ptám se tedy po dalších možných krocích, ale odpovědí je, že vše vyšlo dobře a nic dalšího učinit nelze. Takže píšu. Vypadá to na blokaci snad na všech čakrách, navíc se asi svých odporů dál pevně drží. Normálně si s nemocemi starosti už nedělám, nelituji, neřeším proč a jak. Snažím se o to i teď. Pečuji, dávám vitamíny, jsem tam, hledám i se ptám, když mě napadne, co dalšího by šlo případně učinit, abychom odhalili fyziologickou příčinu, pokud nějaká je. Ale po pravdě se mi její stav moc nezdá. Ze zdravého, vitálního, pohyb milujícího dítěte vidím bytůstku s kruhy pod očima, která někdy to své tělíčko ani neunese... Nevím, zda jsou ty její bolesti tak silné, nebo si ji hmotička tak moc zaháčkovala. Ivanko, pokud bys měla chuť a sílu,

budu vděčná za jakýkoliv vhléd. Zdravím a přeji krásné podzimní dny a rychlé stěhování. Erika.

Tak, je čas vám ještě říct něco, co je nutné. Je pravda, že u takhle malého dítěte... Vy už víte, že jestliže budu mít blok v nějaké úrovni, a tohle dítě evidentně skutečně má několik čaker, kde něco odmítalo, když své děti budete učit od narození, aby přijímaly život takový, jaký je, a pozor, to chce hodně pevnou ruku a nerozmazlovat.

Mí rodiče byli ke mně přísní, ale láskyplní, oba dva. Naučili mě přijímat všechno co je. Zkrátka jsem měla své povinnosti, které jsem musela dodržet, a naučila jsem se tím tělem hýbat, kdykoliv je zapotřebí, abych komukoliv druhému udělala radost, a tím pádem sama sobě. Vlastně to byl můj smysl života, že jsem tu žila pro všechny. Ne jenom pro sebe, ale pro všechny. A to je stav Boha, to si pamatujte.

To znamená, rozmazlováním, kdy tomu dítěti dáváte nadstandardní věci, a on se to učí - vy jej učíte vyvyšovat jeho vlastní osobu a nerozdělit se s druhými. A přitom my jsme bytost, která je společenská. My jsme bytost, které je složená jako celá planeta z velkého množství jedinců. A to je strašně důležité vědět. Proto období, ve kterém se uznávalo, a to bylo období silné bílé magie, že třeba matky musí být co nejdéle doma s dětmi, co nejdéle mimo kolektiv... Naopak, co nejdříve dát do kolektivu, aby se dítě naučilo vnímat svět, je obrovsky krásné. A brát si ho zase z toho kolektivu s radostí, že se něco naučil. Vyprávět si s ním, co hezkého zažil, a co já jsem hezkého zažila v kolektivu v práci. Vysvětlovat, jednou ho tady necháte, až odnesete své tělo do neprojeveného světa, tady ho odložíte, a bude žít bez vás dál... A potřebuje to zvládnout a zvládnout dobře. Když má odpory, pak na všech čakrách, nebo na hodně čakrách se v té úrovni sníží odolnost těla. A pozor, vaše tělo je hmota, která nabírá viry, nabírá bakterie - všechno, co obsahuje hmotný svět. A tomu se neubráníte tím, že to budete kolem něj dezinfikovat. Ne, ono se musí, tak jako komunikuje s druhými lidskými jednotkami, musí se naučit, aby jeho buňky spolu komunikovaly a ubránily se tomu, co tam nepatří. A tohle je stav malého dítěte.

Pak ještě existuje to, že to tělo vám stárne, jako mě, už je mi šedesát. A už jsem se vám asi někde zmínila, že poslední dobou, kdykoliv jsem polkla usilovně, tak jsem měla takovou trošku gumu. A je to asi měsíc a půl, byla jsem fakt obrovsky unavená, už toho bylo docela hodně, ještě jsme měli dobrovolníky, brigádníky, kde jsem jim vařila několik dní. A pak jsem fakt odpadla. Fakt mě naložili, já jsem ani neuřídila auto, už jsem fakt byla mrtvá. Takže mě naložili do auta, odvezli mě do Teplic, tam jsem den a půl spala, opravdu jsem spala, ani jsem se neprobrala. Za den a půl pro mě přijeli a zase jsem fungovala dál.

A my jsme tam tenkrát měli dva partnery, úžasný muž a žena. Mají se hodně rádi, žijí spolu už dlouho a on je báječný člověk, ona také. A jsou tak jako já asi. A oni zase mají přehled o takovém přístroji, co ukazuje na zavírování vašeho hmotného těla. A já jsem mu říkala, co mám, i když je to už lepší, ale stejně se to pořád ozývá... On říkal: „No, ty problém v komunikaci nemáš, to tam necítím. Naopak, všechno je v pořádku. Ale já tam cítím, že to tělo si tam dělá krustičku proto, aby se ubránilo něčemu, co tam je navíc.“ A že by rád věděl, jestli tam třeba není nějaký parazit: „Já se tady u tebe příští

týden zastavím a proměříme to.“ On říkal, že většinou to tak bývá. Prosím vás, nebojte se toho, vaše lidské tělo je hmotou, takže musí být prorostlé takovými věcmi, ale má to svoji míru, kdy pak váš imunitní systém si s tím poradí. Míru, kdy si neporadí, ta už je hodně vysoká, a ty jednotky tam jsou až do jednadvaceti, což je opravdu hodně veliké. Když je to kolem devíti, je to už normál, je to pěkné. A pak ten přístroj také změří, jak jste na tom se zdravím. Zdraví je tam od hodnoty čtyři. Mě blikala dvojka - trojka, takže jsem zdravá, nicméně našlo mi to streptokoka. A už po těch prvních dvou hodinách se mi obrovsky ulevilo, streptokok kličkoval, oni totiž mají svoji frekvenci, a on ten bambula umí měnit frekvenci, takže kličkuje opravdu, dokonce čtyři frekvence měl, takže jsme ho na těch čtyřech frekvencích krásně dohonili. A už první noc se všechno změnilo. Už nemám gumu, už mám jenom takovou vodičku, která se tam občas objeví. Pak se to potřebuje trošku za nějaký čas jakoby zopakovat, a pak budete zase v pohodě, protože vaše tělo si samozřejmě poradí. Je to hmota, jako kdyby jste myli nádoby dlouho jednou houbou a nemohli jí tedy vyhodit, vyhoďte si svoje vlastní tělo... Takže pak si to musíte nějakým způsobem vydezinfikovat, vyčistit. Nejde to do nuly, má to nějakou hodnotu. U mě jsme se dostali na tu devítku, je to ideální a přiměřené, a teď zase několik let můžete být... A pozor, takových věcí, protože my teď máme ovládnout hmotu, bude věda objevovat mnoho a mnoho. To vám prodlouží životy. Prodlouží vám to pohodlné bytí ve vašem lidském těle.

Nebuďte fanatičtí, nebojte se. A je dokonce i možné, že ta holčička díky tomu, že je dítě, nemá to tělo ještě tak jakoby zavirované a zanesené nějakými bakteriemi. Ale tím, že byla v odporu, něco nechtěla, proti něčemu útočila... Může to být na jedničce ve škole s něčím, co ji nešlo, že je špatná, něco jí vadilo, mohla se zlobit, lítosti nad tím... - jsou různé varianty. Naučte děti, ať jsou spokojeny se vším. Vyplatí se, budete pak mít potomky zdravé.

Dobrý den, Ivanko. Jak je to prosím s egem u malých dětí? Máme tříměsíční dítě a je dost kontaktní. Všichni nám říkají, že ho moc rozmazlujeme, protože ho nosíme na ruku. Když chceme, aby spal, musím spát s ním. Pojmenovali jsme ho klíště. Prostě se na mě přicucne, na prso, a drží se. Ze začátku mi to vadilo a poslechla jsem známé, ať to nedělám, ale malý byl neklidný. Pak mi muž vysvětlil, že je to naše dítě a že naše dítě to potřebuje a dáme mu, co teď potřebuje, a on ještě ego nemá, jenom chce být s námi a hlavně se mnou. Je pravda, že když to má, je velice spokojený a moc se usmívá. Jak to prosím je? Děkuji.

Zlatá střední cesta. Když se narodilo první dítě mojí starší dceři, tak se musela učit, připravovala se na maturitu v cizině. A její malinké miminko, on byl tak malinký, měl dvě kila sedmdesát, to byl takový ždíbek. Až když mu bylo šest týdnů a přijeli do Čech, tak měl teprve porodní váhu mojí dcery. Takže já jsem si jakoby užila novorozence, přes to, že to už byl klacek. Ale ona tím, že se potřebovala učit, tak ho naučila, že od začátku ho položila na velkou postel, lehla si vedle něj a učila se vedle něj. A to dítě bylo hodné, neplakalo, usmívalo se, broukalo si, nevyžadovalo nošení, bylo šťastné. Nakojila ho, nechala ho odříhnout, položila ho. A i tím, že si opakovala nahlas některé věci při tom učení, to byla také komunikace a mluvení, slyšel mámin hlas, cítil pohyb vedle sebe. Já

jsem také svoje děti moc nenosila, protože dítě se potřebuje naučit být i samostatné, bez vás, jinak trpí.

Takže zlatá střední cesta. Pochovat ho, pohladit ho, hrát si s ním, být vedle něj, povídat si, dotýkat se ho, nepřehánět to. Děti, které si zvyknou, že je budete uspávat, ty budete uspávat až do docela vysokého věku. Později vám bude překážet, že třeba když ráno máte odcházet do práce, že vaše děti celou noc k vám běhají a nevyspí se nikdo. Ani děti, které nechtějí být v posteli. Ani vy, když se potřebujete vyspat a jít do práce. Ale vy už to máte nastavené. To, co byste nedokázali a měli byste pocit, že teď o něco přicházíte, tak se potom bude doladřovat v těch pozdějších dějích, kdy pak zase budete odbourávat něco, co tam bude navíc. Nebojte se, dítě netrpí. Každá rodina, každé město, každá ulice: všechno má svoji kulturu. Jakou kulturu naučíte své dítě, aby všichni byli spokojeni, to už si musíte najít sami a máte to už samozřejmě v programu, takže není nic závadného. Vy dnes už víte, že láska je stav bez negativní emoce. Konejte tak, aby jste jednou nemuseli burácet nitrem, že se děje něco jinak, než by mělo být. To neznamena, že když ho nebudete mít věčně na rukou, že ho nemilujete. Milujete ho.

Já jsem moje děti učila... Paradoxně jedna naše babička pořád o děti bojovala, aby ji milovali nejvíc, ale ten člověk pak přehlédne svůj egoismus. Vždycky, když odcházela, dělala „pa pa pa“ desetkrát, dokud děti nezačali řvát, že odchází. A to už je egoismus, který zachází do týrání dětí. To není láska. Láska je, že když teď opouštím svoje dítě, nebo svoje vnouče, nebo někoho koho miluji, že vím, že ho tam zanechávám šťastného, že mě viděl. A že i odcházím a zase se někdy uvidíme. To je láska. Nechtějte od druhých důkazy, že vás milují na úkor jejich utrpení. To je obrovský egoismus.

Dobrý den Ivanko. Jednou jste řekla, že pokora není jenom vědomé mentální přijetí osudu, ale také klid nitra, když už v nás nevyvstávají odporové emoce. A že si na pokoru musíme počkat, že přijde sama. Vzpomínám si, že na jiném místě jste zmínila něco v tom smyslu, že Bůh není puntičkář, že od nás není v tomto smyslu vyžadována stoprocentní dokonalost.

Ano. Já to teď přeruším, nebo pak zapomenou, ono to má dost věcí. Je to ale v tom smyslu, že vy někdy v úzkosti o to, v jakém jste úseku nebo vývojovém stavu, se hodnotíte. Nehodnoťte ani druhé, ani sebe. Zbytečná vaše kritika sama k sobě, nebo k druhým lidem, by vám způsobila vlastně jistý zádrhel. Vy máte žít a vyvíjet se. A to se děje naprosto samo. Ten, kdo by chtěl vzít vyučování a svůj vývoj do vlastních rukou: to je ještě stav vůle člověka, kterou jste nikdy neměli. Vy jste vždycky měli jenom vůli Boha. A tu už máte objednanou v těle, v jeho konání. Vy si na to musíte počkat. Víte, mezi Bohem a zemí je speciální rigol, to je taková strouha, kde už si musíte pomoci sami. Vysvětlím jak. A proto Iva, když na vás mluví, tak někdy mluví z pozice 3D z vašeho hmotného těla, a někdy mluví z pozice 5D. Všimli jste si toho? Obojí je pravda, ale ten rozdíl, z které strany mluvím, musíte poznat vy. To už je váš úkol, protože tehdy budete mistři. Dřív ne. Ten, kdo to ještě nerozezná, bude mít hodně otázek, což je dobře. A možná mu to samozřejmě v nějaké době, ve které mu to má přijít, protože to už má v těle nastaveno, dojde. Takže teď čtu dál:

Chápu dobře, že něco málo negativních emocí a myšlenek v nás zůstane a stačí, když se s nimi jenom neztotožníme?

Ano, výborně. Někdy vás nutí negativní myšlenky, vaše tělo, k tomu, že ještě nejsem dost dobrý. To je blbost... Jste vždycky nejlepší, v jakékoliv chvíli jste, jak jste kdy byli, protože v nedokonalosti je dokonalost, uvědomujete si to? Když by existovala dokonalost tady a teď, neměli by jste se kam vyvíjet. To znamená, aby jste se vyvíjeli, aby ten vývoj byl, a věřte, že se budete vyvíjet neustále, právě v té chvíli jste v každé chvíli dokonalí. Jste vždycky teď lepší, než před chvílí, i když vám tělo bude házet klíčky a bude říkat, že to tak není.

Zkuste si představit: teď mi někdo z vás něco udělá. Teď. Za druhé teď, a je jedno, jestli je to vteřina nebo minuta nebo hodina, jakýkoliv časový úsek, se váš čin vašeho těla odsune do mé minulosti - a pořád ujíždí dál. Ale když ve mě bude odpor k tomu, co vám to tělo udělalo - to vaše tělo mně, tak mě netrápí to vaše tělo, to už tady není, to už je pryč... Mě trápí moje vlastní tělo mého jména, že to vaše tělo vašeho jména mi něco udělalo... Vy, tělo vašeho jména, za které jste se dodnes považovali, je vašim největším „nepřítelem“ a zároveň přítelem, protože ono vám dává tak do těla, že jste schopni po určité časoprostorové křivce to pochopit, poděkovat mu jako dobrému učiteli a pochopit, kým jste nikdy nebyli. To samé vám dělá do budoucnosti. Když vám tohle tělo něco udělalo, tak už se obáváte do budoucnosti, že ho zase potkáte, a zase vám něco udělá. To je nekonečný příběh. Mě je naprosto jedno, co mi kdo udělá, protože pozor, já jsem Duch, já nejsem Iva. A také se nebojím, co mi kdo v budoucnosti udělá, protože vím, že já jsem si to naplánovala.

Já vám teď řeknu prohlášení na první čakře, ve kterém uvidíte, že nikdo nikdy vám nic neudělal.

Dan už mává... Tak já vám to řeknu po přestávce. Máte teď půlhodinovou přestávku, tak si běžte odpočinout. A ještě si napište nějaké otázky, jestli máte. Děkuji.

Drahá Ivanka, děkujeme, že si opět zavítala k nám. Za první: moja otázka - anémia a neschopnosť vstrebať železo.

Všechny věci s krví jsou součástí vztahu k penězům a k majetku. Krev je zkrátka něco, co vyživuje vaše tělo, tak jako dneska máte peníze na to, aby jste si za ně koupili jídlo a vyžili. Podívejte se, prosím vás, do vašeho vztahu nebo do rodinných poměrů, kde je nějaká nerovnováha. Je to někdy hodně náročné, takže tady si potřebujete skutečně prohlídnout. To může být i stará záležitost, která vás dnes dohání: vztahy mezi sourozenci, v dědictví, koukáte se třeba na rodiče, co mezi sebou řeší... Zkuste si to prohlídnout.

A ještě něco dlužím do první poloviny, to je pravda - prohlášení, ale já teď zodpovím tuhle otázku, a pak se k tomu tedy vrátíme.

Za druhé: dna, příčina a liečba.

Dna, jak víte, souvisí, a když budete mít dnu, tak máte zase v krevní složce velice hodně močoviny, a ta se vám ukládá na kloubech a dělají se výrůstky a obrovsky to bolí. A je

tam zase částečně vztah k nějakému majetku. Ale pozor, je tam už i dvojka. Je tam vylučování věcí, které vlastně už nemají být v krvi, z těla ven a i trojka, to znamená, že první tři čakry hmotné – tam něco není vyřešeného. Většinou to zase bývá přes majetek, nebo přes vlastnění nějakého těla. Může to být i vlastnění ve smyslu žárlivosti. A tohle by jsme prodebatovaly asi až po nějaké době, kdyby jsme byly společně, ale zkuste se nad tím zamyslet.

Za třetí: nedostatek tráviaceho enzymu.

Ano, to je zase trojka. Vidíte - vy máte jedničku, dvojku, trojku, pokud je to dotaz na vaše zdraví, to jsou první tři základní hmotné složky. Vyšší čakry už jsou jakoby duchovní. Od srdce vlastně začíná člověk hledat jakoby láskyplnost. Takže vy jste si sem přišla vyřešit nějakou hmotu. Ta hmota může být stav skutečně k dostatku životních prostředků, nebo nedostatek životních prostředků. Nebo naopak nepřerodělování tak, jak by se to líbilo vám, a ne tomu světu, tak, jak se to vlastně děje. Takže zamyslete se nad tím a popřemýšlejte. A třeba to najdete, třeba to vyřešíte.

Já jsem vám slíbila před přestávkou, že vám udělám prohlášení na první čakře, aby jste viděli, že vlastně nikdy nikdo vám nic neudělal, že jste si všechno dělali sami. Nezapomeňte, že já jako Iva – přece jenom vidíte Ivu a tělo Ivu, smí žádat, protože Iva nemá odpory, takže není hmotným tělem. Tělo Iva je mrtvé, což se vám nezdá, myslíte si, že kecám. Nekecám, Iva nemá ani žádnou situační, ani hmotnou zábranu, tělo zemřelo. Já koukám na vás jako na svoje vlastní Vědomí, ke kterému promlouvám. A mezi námi všemi je hmotná složka z různými stavy vašich těl v odporové síle. To znamená, že já žádám sama sebe ve vás - a to smím. Já prosím sama sebe. Zavřete si oči...

Otče, mé vlastní Vědomí, prosím odpusť mi odpory těla mého jména, které jsem si přivlastnil v domnění, že tímto tělem jsem. A v zapomnění, že jsem celým Vědomím Boha této planety. A tedy já, Bůh, jsem přišel proto, abych se přikryl celou hmotnou složkou a sám sebe zkoušel. A proto všechny činy druhých lidských těl s jinými jmény já sám jsem oživoval ve svém Vědomí, aby ke mně jako k tělu a jménu přicházeli a tato těla mi dávala novou šanci k tomu, aby při činech jejich těl a jmen já jsem odolal odporům těla mého jména a nemyslel jsem si, že oni jsou špatní. Vždyť sám sebe jsem zkoušel. A i já, Bůh, který se narodil do tohoto těla a jména, jsem dělal druhým lidským tělům a svému vlastnímu Vědomí v těchto tělech činy své. Ať byly jakékoliv, byly správně učiněné, neboť i druhá lidská těla potřebovala můj čin, který jsme si domluvili, neboť sami sebe zkoušíme jako další šanci k tomu, aby konečně mě přijali takového, jaký jsem, bez posuzování, že jsem špatný. A i já, Bůh jsem se narodil do tohoto těla a jména a zvolil jsem si celý osud a celý děj se všemi situacemi, které kdy existovaly a byly, a jak byly náročné, nebyly proto špatné, protože kdybych jimi neprošel, dnes bych nebyl takovým, jakým jsem. A proto přijímám všechny činy druhých lidských těl, které mi kdy byly učiněny jako dobré, neboť já sám sebe jsem zkoušel, oblečen do druhého hmotného těla, zdali se roztrhne po odporu mého těla naše Vědomí, anebo zůstane spojené, když se nepřikloním k tělu mého jména. A ani

sám sebe nebudu odsuzovat jako špatného, že jsem činil druhým lidským tělům, vždyť já jsem vše. Já jsem Bůh. Amen.

Tady jste si mohli prohlédnout, že nikdo nikdy vám nic nečinil. Naopak, že ti, kteří byli nejhorší a činili vám věci své, vám přicházeli dát novou šanci k tomu, aby jste pochopili, kdo jste. Tohle je těžké prohlédnout. Tohle je těžké pochopit, ale je nádherné to poprvé zažít a dočkat se okamžiku v těle vašeho jména, kdy mlčí. A konečně jste vše.

Tak, já dočtu ten rozečtený dopis:

Chápu dobře, že něco málo negativních emocí a myšlenek v nás zůstane a stačí, když se s nimi jen neztotožníme?

Ano.

Jak to píšu mně asi dochází, že je třeba zároveň pokusit se jít dál přes stav nula do všechápajícího, soucitného, smířlivého pocitu bezpodmínečné lásky...

Ano.

Alespoň zpětně si v tomto stavu v myšlenkách prožít, když to ještě neumíme on-line. Myslím, že stav nula, tedy bez emocí, je zprvu úlevný po tolika letech negativních emocí, ale je nenaplňující a tudíž nestabilní.

Ano. A víte proč? Protože tělo v tomto okamžiku, kdy už prokážete ten stav nula, tak vám začne házet: „Wau, nic se neděje, to je nuda...“ My jsme teď byli s Gabrielou Filippi Na látce v jejím krásném představení Satori. A první otázka, která tam padla mě obrovsky rozesmála. A pak se tedy smáli všichni i paní, která vlastně otázku podala, protože tam bylo napsáno: „Už jsem všem odpustila, už jsem pokorná, nic neřeším, ale teď nevím, jak dál...“ A já jsem se začala smát a řekla jsem jí: „Ještě odložte zvědavost.“ Ano. Ještě když vyhlížíte z toho těla a čekáte tedy: „Co teď se mnou bude?“ To ještě není stav vlastně toho Boha. Tam si ještě to vaše tělo s vámi zahrává, kdy ještě z vás dělá tu prázdnou bedýnku, která ještě tedy pořád čeká na to, co s vámi ten Pánbůh udělá... Vy jste ten Pánbůh. Vy pak máte jenom žít. A věřte mi, že zažijete neuvěřitelné věci, protože ve stavu Boha, kdy neútočíte na cokoli co se děje, se vám sami splétají věci tak, jak je máte dostávat, anebo naopak - jak je má dostávat vaše druhé já v podobě jiného člověka. A i tak souhlasíte, protože i vy jste on. A je to stav, na který si musíte počkat. On nejde vysvětlit, přijde sám. Takže až vám tělo začne říkat: „Tak, teď už nic nemám, asi dělám nějakou chybu...“ Zas to dělá tělo vašeho jména, aby vás ještě zaskočilo, že je něco jinak

Kdysi dávno mi psala moje mladší dcera: „Mami, já nevím, co se děje..., ale dřív jsem měla veliké radosti a veliké propady. Ty propady jsem ráda, že nemám, ale ty radosti bych chtěla.“ A to je ono. Pozor, Bůh není veliká radost a veliký propad, to je stav nahoru – dolů, nahoru – dolů, aby tam byl veliký rozdíl. Já jsem to kdysi připodobnila k stavu houpačky na dětském hřišti. Taková ta kláda, kde je jednou nahoru, jednou dolů... A vy potom se blížíte ke stavu nula, to znamená v tom bodě, který je v

prostředku, a který se nehýbe. To znamená, že se zkracuje rameno té radosti a zkracuje se rameno i té neradosti, toho utrpení, až se dostanete do stavu rovné hladiny, kdy vidíte, že jste vším a vše je jak má být, a tehdy si vás převezme.

Já jsem na základních přednáškách ve Starých Křečanech vysvětlovala, že jsem převaděč do 5D. Ale pozor – informační převaděč. To není to, že Iva vás tam nakope do té 5D a odstrká. Ne. Iva vám řekne informaci, dá vám to na velikém tácu, a každý z vás už má v těle svého jména připraveno, jak zpracuje ty informace, kolik procent z nich zpracuje. Někdo sto procent. Někdo méně, přesně podle toho, jak máte připraveno v těle a ve svém DNA ve vašem vývoji. A vy sami sebe převádíte. Ale jakmile se převedete do stavu Boha, svými vlastními informacemi a tím, jak máte připraveno v těle, kdy tam spadnete, tak to už je vaší věcí, vaším vývojem. A tehdy si vás vaše vlastní Božství převezme, a pak budete žít. Iva tady zůstává u té brány, dokud nesplní úkol. Jste jako moje děti, které když (teď jsem to někomu vysvětlovala) neumíte chodit a padáte a pobryndáte se, neumíte se sami najíst, neumíte sami na záchod – naučím vás chodit. Dokud jste takhle malé, jsem šťastná, že vám můžu pomoci a připravit vás na to samostatné Božství. A pokud se postavíte na ty nohy a už nebryndáte a chodíte sami na záchod, tak jsem šťastná, že mě opouštíte. Já nebudu bědovat a tahat vás zpátky, aby jste zase bryndali a nutit vás chodit na nočník, když už si sami dojdete někam... Já jsem šťastná tady a teď, jestliže mě někdo potřebuje a i jestliže se ode mne někdo odpoutává. To je společné Božství. Vaší prací je zpracovat informace, které vám předávám. A věřte mi, že kolik uší poslouchá, tolik variant přechodu existuje a tolik cest existuje. A tak je to správné.

Naplňující je v konečném důsledku pocit lásky ve své nejčistší podobě, doplněn pocitem smysluplnosti všeho, co se děje. A tak možná obojí je pravdou. Stále budeme koláží pozitivních a negativních emocí, jen těch pozitivních bude přibývat a četnost a síla těch negativních se sníží na minimum?

Ano, tady zase doplním. Satan má na vás jednu jedinou páku - ve vašem lidském těle nahrané negativní emoce. To je stav hmoty. Hmota má odpor. Pokud negativní emoce umírají, zůstávají vám ještě pozitivní, které ještě v páté dimenzi nějaký čas mít budete. To znamená, že vás klasifikuje útok hmotné složky na druhou hmotnou složku nebo na situaci vašeho osudu. Tím se stáváte hmotnou složkou, neboli hmotou, a pak si platíte nemocí za odpory, které jste přijali. Stav lásky všeobjímající je stav, kdy už neútočíte z první až páté úrovně na nikoho, na žádné hmotné tělo, ani na svoje, ani na cizí, do té doby, za které se za tělo považujete nebo nepovažujete, protože v těch tělech je vaše vlastní celé Vědomí, které vás roztrhalo na tu pomyslnou hmotu. Tehdy se stáváte božským člověkem a otevírá se vám třetí oko. A tehdy se stane zvláštní děj - jestliže se otevírá třetí oko, zastavují se negativní emoce. Ony se napřed zastaví, otevře se třetí oko, vidíte, že vše je dobré tak, jak to bylo, je - a tehdy se vás musí planeta vzdát, neboli Satan vás propouští - a planeta odhalí pod vašima nohama v centru této planety takzvanou nultou čakru. A jestliže se objevuje nultá čakra, která je připravená k rozvázání, tehdy se z vaší šesté čakry stává sedmá. A to je rigol hmoty, který není rozpoznatelný v oblasti černé a bílé magie.

Černá a bílá magie vidí do podsvěta, který si myslí, že je božským světem, přitom je to vězení hmoty. A myslí si, že má otevřené třetí oko. Opouští hmotné tělo, což je veliký výraz odporu k tomu, kde je - chce být někde jinde, chce si lítat. To znamená, že vytváříte odpor tady a teď. Zkuste trochu zapřemýšlet nástrojem, který jste dostali - mozkem. Jestliže vám někdo bude tvrdit, že tahle planeta je tím nejhorším místem na světě a ve vesmíru, tak se nenaučíte pokore. To přece není pokora. To je boj - nechci být tam, kde jsem - to není pokora. Pokora je spokojenost. Vy se máte naučit tady tenhle osud prožít takový, jaký je, ať se děje, co se děje. Tím prokážete stav Boha. To znamená, že bílá a černá magie si jenom myslí, že má otevřené třetí oko. A oni pak touží dostat se, a Satan jim to nabízí, do sedmé, do osmé, do deváté..., ale planeta vás musí propustit přes nultou čakru otevřením správného třetího oka ve stavu pokory, neboli Boha - tedy stavu, který vám přinesl informačně člověk Ježíš.

Přišla jsem vysvětlit Ježíšovo učení v praxi, to je jediný můj úkol, ve stavu informací, které buď pochopíte, nebo nepochopíte. Pokud ho nepochopíte..., a byli tací lidé a setkala jsem se s nimi mnohokrát, když se ke mně po odskoku navrátili... A nedávno jsme byli v Ráztokách, a tam byla jedna úplně úžasná holčička, byla tedy hodně zdemolovaná, ale šťastná, že se zase navrátila. Říkala, že mě poslouchala v roce dva tisíce jedenáct až dva tisíce dvanáct, a pak si na pár let odskočila do magických vrstev, protože v té době, co mě poslouchala, nevěřila, že nějaká černá a bílá magie existuje. Takže si to šla ověřit. Říkala: „Teď mám sice strašně nemocí, jsem jak zmlácená, ale jsem šťastná. A dostala jsem tak do těla! A té černé mážce, co mě držela v zajetí šest let jsem obrovsky vděčná. A už vím, o čem jsi mluvila, protože bez toho bych nepochopila, že něco takového existuje.“

Mně pomáhá následující uvědomění: negativní emoce a myšlenky nás nejvíce hypnotizují, i když si je vůbec neuvědomujeme, v tu chvíli jsou námi a my jsme ony.

Ano. Běžně člověk, když má myšlenky, tak ho nenapadne, že za něho myslí něco jiného... Prosím vás, ale Bůh nemyslí. Tohle je zapotřebí si uvědomit. Bůh nepotřebuje myslet. Ten nemá nástroj. Nástroj mozek má vaše hmota, a tou jste vedeni jak pejskové, jinak by jste odskakovali... Jak by jste šli do průserů, které jste museli zažít ve všech osudech? Vy jste si museli všechno vyzkoušet. Takže vy jste si nastavili hmotu, která se rozhodla jít doleva, aby tam zažila úžasný průser, který ale nepovažujete za úžasný, považujete ho za hrozný... Pak si myslíte: „Á, udělal jsem chybu...“ Teď se bojíte příště rozhodnout... To je všechno blokace. Ne, jestliže já si naberu zkušenost, která je pro mne dost náročná, mám být rád, že jsem ji tak zažil, protože příště se jí můžu vyhnout. I když dostanu lákavou nabídku, já řeknu ne. Už vím, co se může stát. Pokud odmítáte věci, že byly špatně, budou se opakovat, protože zůstává stejný odpor, který byl původně. Až uvidíte ve věcech věci dobré, a budou se otevírat dveře z těchto takzvaných průserových stavů, které vy tak vidíte, tehdy, když v nich naleznete alespoň vteřinku, gram, milimetr něčeho dobrého, tehdy jste na dobré cestě. Ano, myšlenky nejsou vaše, jsou nahrané v těle, aby jste poslouchali... A od jisté chvíle budou tak vzdálené, že už vás nebudou dirigovat, ale to přijde samo.

Pokud jsme k sobě upřímní spatříme, že negativní myšlenka je jen jednostranný pokrivený obraz reality a že jsme uvěřili vlastní lži.

Ano, já to tady trošku napravím. Vlastní lži - vlastně nevlastní lži, protože ta lež je uložena v těle, kterým nejste. Takže je to pochopení kým jste a nejste.

V tu chvíli jsme schopni reinterpretovat situace více soucitnějším smířlivějším způsobem. Negativní emoci pak můžeme vnímat jen jako pocit stažení a tlaku v těle, jako tělesné vyjádření našeho nesouhlasu.

Ano.

Samo o sobě nic více není. Pouze spojením negativní emoce s negativní myšlenkou vyjádřující nesouhlas, vzniká pocit utrpení.

Dívejte se. Vy uvnitř vás jste vždycky Bůh, který je šťastný. A jste přikrytí kabátkem, který vám tvrdí, když má odpory, že jste nešťastní. Vám je vnucován názor, že jste nešťastní. A vy, protože jste si nikdy před tím neuvědomovali, že to nejste vy, tak to jenom automaticky přebíráte. Vy jste nikdy netrpěli - hmota vašeho těla vám tvrdí, že jste nešťastní a že trpíte... Utrpení není vaše. Utrpení je odpor, který patří hmotné složce a nikdy jste jí nebyli. Tak to neposlouchejte. Hmota se vás snaží rozdělit od vašeho Ducha ve druhém lidském těle, a tak vám bude našeptávat: „Hele, Ferda je blbec. A neumí tohle a tohle a určitě mě okrade...“ To jsou věci, které potřebujete pochopit. Ne, dokud se bojím, že mě Ferda okrade, a útočím na Ferdu jako na špatného a dávám si na něj pozor... Za prvé - se vám to stane, protože jste samozřejmě tvůrci jako Bohové, čeho se bojíte, musíte zažít, aby jste zjistili, že to zas tak strašné nebylo... Není to tak. Ano, máte důvěřovat, ale protože druhý přikrytý Duch, váš Duch, má na sobě ego, neboli tělo svého jména, máte si ho jenom prověřovat. A pak zase, i když na něco jakoby přijdete že by ten člověk dělal, tak mu to jenom zatrhnu. Já se na něj nemůžu zlobit, protože vím, že on poslouchá tělo svého jména, kterým nikdy nebyl a společně se učíme. Já mu z mé strany mohu dát jenom poučení a zarazit mu děj, kdy on sám sobě by vytvořil budoucí drama. Každý z vás to dělá sám sobě. To znamená, že když já zarazím kamarádovi něco, co by ho poškodilo v budoucnosti, tak je to pro mne tím nejlepším, co pro něj můžu udělat. On neví, že sám sobě činí.

Pouze ve spojení negativní emoce s negativní myšlenkou, vyjádřující nesouhlas, vzniká pocit utrpení. Samostatně to nefunguje. Udržíme li tento postoj třicet, čtyřicet sekund, emoce zmizí. Došlo vlastně k tomu, že jsme odpojili myšlenku od emoce.

Ono to tak není. Emoce a myšlenka souvisí. Je tam lákadlo, ta myšlenky většinou bývá negativní, což podporuje emotivní složku, jako součást negativní emoce.

Negativní emoce bez negativního myšlenkového rámce dlouho nepřežije.

Ano, vy ji vlastně dokážete ukecat v tom smyslu, ale už je to nastaveno, jestli to dokážete, nebo ne.

Je to jako ukončení magické kletby. Magie vždy využívala spojení síly myšlenky a emoce, toto je přetnutí této vazby. Sami jsme se zakleli, sami to můžeme zrušit.

Pozor, to taky není pravda. Nikdo se nezaklel, my jsme pouze potřebovali projít hmotnou složkou. To znamená, ta hmota musela být silná a vládnout nám, aby jsme jako jednotné tělo celistvé planety procházeli. Tak jako máte každý své tělo, tak každá buňka má svůj osud vašeho těla. Některé umírají dřív, některé později, další se rodí, mají svůj život, mají své úkoly... Naprosto to máte vysvětlené ve Starých Křečanech. A tohle je velice důležité pochopit, že tady nikdo není náhodně a nedělá nic náhodně. Jakékoliv negativní věci, které by jste zažili se svými sousedy, přáteli, v rodinách nejsou náhodné, protože při reakci a pohledu vašeho těla na druhé lidské tělo vy teprve objevíte, co ještě vaše tělo umí a neumí. Tehdy objevíte, že ještě bouříte a už jste si mysleli, že jste dobří..., a najednou zjistíte, že tam přece jenom něco je. Vy objevujete sami sebe. Rekognoskujete prostor vašeho těla a jména, a to je pro vás nejdůležitější. A proto má zásluhu to druhé tělo, které vám tam hraje jakoby ty negativní věci, že vám to odhalilo. Tady vidíte, že za všechno je potřeba děkovat.

Život je příliš komplexní děj na to, abychom ho dokázali mentálně chápat v celém jeho kontextu. Zde mi pomohla víra, že vše, co se děje má nejspíše hluboký smysl, který my zcela úplně nepochopíme, ale na základě tohoto je možné to přijmout. Přijetí na základě smyslu má vyšší hodnotu, než na základě rezignace. Člověk potřebuje v něco uvěřit, protože jistotu nemá téměř v ničem. Nemám žádné mimosmyslové vnímání,...

Výborně.

...takže nevím, zda existuje duchovní svět, zda existují minulé životy, zda bude něco po smrti, zda existuje Bůh, a co si pod tím pojmem vůbec představit.

Ano, to je lepší. Proto hladina bílé magie to má, a je podvrhováno vlastně hmotnou složkou, aby tito lidé měli zkreslený pohled na svět. Jsou lidé, kteří mi říkali: „Já jsem nikdy nic neměl, ani jsem nemusel meditovat...“ Já také ne. A pozor, přesto jste občas chodili na nějaké kurzy a tam jste se dívali... A přišli jste si horší než ti, co to vidění a vědění měli. Takže ti, co to měli si připadali jako mistři – to je pýcha, kterou ještě neodložili. A vy takové to seabemrskání a sebeobviňování, že jste blbí a že jste k ničemu. Ne. Představte si, že v té chvíli jste byli vyvinutější, než ti, co si mysleli, že nad nimi Pánbůh drží lepší ochrannou ruku... Vidíte to? Vše je jinak. Teprve obyčejnost...

Když jsem začala Staré Křečany, tak jsem se tam musela uvést jako mystik. Přišla jsem pro hladinu bílé magie. A kdybych řekla, že jsem obyčejný člověk a ne mystik, tak by se všichni otočili a nic by neposlouchali. A protože vím jak nalákat hmotnou složku na tyto věci, a nedávno jsem dostala dotaz, kdo je to mystik a řekla jsem tam, že mystik je obyčejný člověk. Ve 3D světě je prezentován jako ten, kdo promlouvá s Bohem. Ano, jenže Bůh je vše, na co se podíváte. Já se budu chovat se stejnou úctou k bezdomovci jako k prezidentu, nebo ke komukoliv chudému či bohatému, nemocnému či zdravému,

neboť si vážím sama sebe ve vás. Tohle je Jednota. Tohle je mystik. Ten už má prošlé všechny možné varianty, které existovali, různých dramát veškerých životů, kterými jsme prošli. A víte, že naší skutečnou realitou je Jednota Ducha. A tohle je důležité.

Děje se mi delší dobu to, že při některých situacích, například, když něco se mnou rezonuje, nebo když něco pochopím, tak cítím v sobě pocity, naskočí vibrace těla a začnou se mi hrnout do očí slzy. Mám dilema a nedokážu rozlišit, zda to jsou pocity lítosti, nebo štěstí.

Ano, když s vámi něco rezonuje, tak máte pocity dojetí, to je souhlasná emoce, nejsou to lítosti. Lítosti jsou negativní emoce, neboli odmítání, které patří do nástrojů útoku proti tomu, co se děje vám nebo druhým lidem. Na srdeční čakře máte dva druhy emocí. Jeden druh je lítost a druhý je nenávisť. A oni jsou zde rozdělené do pozice dvou lidských těl anebo hmot, které proti sobě stojí. Podívejte, když vám někdo přijde něco udělat, tak ho můžete nenávidět, to druhé lidské tělo, a sebe litovat, že vám to udělal. A když vy někomu něco uděláte, tak můžete jeho litovat, že jste mu to udělali, když pak nějak trpí, a sebe nenávidět, že jste mu to udělali. Tady už vyšší čakra má větší rezonanci, protože se dostává do pozice obou stran, takže je to první duchovní čakra.

Dobrý deň, pani Ivanka, vo svojich prednáškach hovoríte, že všetky odpory tela máme v sebe vopred nahraté. Keď odrazu taký stav príde, máme sa snažiť neodporovať, alebo odporovať prirodzene kým sa ten odpor sám nevybije? Pozdravujem, s láskou...

Pamatujte si, vy dostanete od těla nabídku nějakého odporu... A stačí, že to neuděláte. Vy se nemusíte s tělem hádat. Ale i na to, že to neuděláte, musíte mít připravené tělo, nebo vás to tělo skutečně donutí, to ještě také zažijete. To je to, co potřebujete pochopit, počkat si na ten čas. To znamená, že tělo někdy využívá věci, když už ví, že na něj takhle trošičku něco víte, že jím nejste; že vám vytvoří něco, donutí vás k činu, a pak vám hodí výčitku zase to samé tělo, že jste to udělali, aby jste byli v pozici hmoty. Výborným skutkem je, že když už to tělo udělá, nedokážete ho neposlechnout - nevyčítat si to, brát to, že to udělalo to tělo samo. To nejste vy, vy jste Božství uvnitř těla, proto tady nikdo nikdy nebyl hříšný. A věřte mi, hodně se toho využívalo za těch dva tisíce let, ale je to velice dobře.

Já jsem nedávno vyprávěla, že jsem byla na Hostýně a přišla jsem tam dvakrát v době, kdy tam bylo procesí, bylo to moc hezké. Ale když jsem potom přišla do chrámu, a tam obrovské množství lidí, a spustila se mše a ozvalo se: „Jste hříšní...“ - tak jsem zezadu viděla, jak ta těla se sklonila. A pozor, sklonila se dobře. Satan dokáže s lidskými těly dělat veliké množství věcí. A kdyby se ti lidé nebáli a mysleli si v této vývojové fázi, že nejsou hříšní, tak by dělali ještě horší věci... Proto sice trpí a musí si uvědomovat svoji hříšnost (která neexistuje) do té doby, než se jim posune Vědomí. Vidíte tedy, že není nic špatného.

Vše, co se tady odehrává má svůj smysl, má svůj význam - a vy si pro něj jdete v pochopení.

Vo svojich prednáškach hovoríte, že všetky odpory tela máme v sebe nahraté už vopred. Ak taký stav odrazu príde, máme sa snažiť neodporovať?

Ne, snažit ne. Zkuste se jenom rozhodnout. Tělo vám nabídne odpor a vy si zkuste říct jestli to uděláte, nebo ne. Pamatuji se, ve Starých Křečanech je to nahráno. Víte, ve skutečnosti máme společného Ducha a ten jeden Duch je přikrytý veškerou hmotnou složkou. To znamená, že když máme společného Ducha, máme i společné ego. Proto se stává, že když už se rozhodnete se svým tělem a jménem souhlasně něco neudělat, k čemu vás nabádalo tělo, tak se otevřou dveře a přijde kamarádka a poradí vám to samé, aby přispěla vašemu tělu na pomoc... A když nejste stabilní, tak tedy rezignujete a uděláte to.

Já jsem ve Starých Křečanech i vysvětlovala, že když vám bude ego žužlat ucho a řekne: „Podívej, jaký je soused debil!“ A vy mu řeknete: „Ne, není...“ - debatujete s ním, tak řekne: „Jak není, ty si nepamatuješ, co udělal Frantovi?“ A už to jede, už je hádka. Nehádat se, nedohadovat se. A teď si představte, že ty samá pravidla má i druhé lidské tělo. Takže přijde kamarád, a vaše tělo není vaše, to nejste vy, je to jako cizí tělo, jako když koukáte na cizí tělo druhého člověka a naopak... Vědomí vašeho těla a druhého lidského těla je jeden celek. To znamená, ta hmotná složka se vás snaží roztrhnout. Takže k vašemu tělu se máte chovat jako k druhému člověku, jako ke kamarádovi, který vás přijde lákat na pivo, a vy víte, že by jste neměli... Nebo já nevím – na pivo, to je blbost, ke krádeži třeba. Ano, tělo vás láká k něčemu, co by se nemělo dělat. Kamaráda možná už dokážete poslat do háje. Ale možná u vašeho těla si myslíte, že je to váš nápad, váš dobrý nápad, tak to uděláte... Snažte se dívat na to tělo, jako na někoho, kým nejste a nikdy jste nebyli. To je skutečná realita. A být v nestrannosti nad jeho reakcemi. Protože to, co mu dovolíte udělat druhým lidským tělům, to se bude dít vám.

Dobrý deň, Ivanka. Poradte mi prosím, ako sa dostať zo zacyklenia v záchvatovom prejedaní a následnom zvracaní a bolesťou žalúdka, čo nastalo v dôsledku ťaživých životných situácií v minulosti. Ďakujem.

Alenko, to jsou stavy bulimie. A bulimie, pozor, je stav, který vás tělo nutí dělat, pokud nejste spokojení sami se sebou. Anorexie a bulimie má stejný původ: ‚Já nejsem dobrá, hezká, správná taková, jaká jsem.‘ Je to zablokovaná jednička. Vy se máte naučit mít rádi sebe takové, jací jste. Ale pozor, hlavně tomu tělu vysvětlíte, že nejste tělem. Vy nemáte tvar ani jméno, jak potom může být vaše tělo špatné? Také si tam prohlídněte, jestli nemáte v páte úrovni kritiku k někomu, kdo má třeba špiček, vrásečku, šedivý vlas, křivé nohy... Prosím vás, to jsou všechno iluze. To jsou všechno iluze, to není skutečná realita člověka. Věřte mi, já bych objala jakéhokoliv člověka, komukoliv bych pomohla... Ale pozor, někdy i pomoc je v tom, že mu nepomůžete... I tímhle budete muset projít. Jakmile budete ve stavu bez negativních emocí: bez lítostí, bez kritik, bez vztahovek, bez záští, bez posuzování co je dobré, zlé - budete vědět, co teď tomu druhému člověku máte udělat ve stavu pomoci, i kdyby to bylo fyzické nepomoci, protože budete vědět, co je za tím vším, budete Vědomím toho člověka, a pochopíte, kde přehrává jeho ego a kde přehrává jeho Božství. A k tomuhle se dostanete vývojem.

Prohlídněte si, kde se nemáte ráda. Jinak by jsem si musela sáhnout na časový údaj a prostor, kde to bylo zaznamenané. Respekt k tomu, kdo jsem a jaká jsem.

Ahoj Ivanka. Priateľ ma opustil, pretože sme sa v poslednej dobe veľmi hádali s tým, že chce byť teraz sám. Bola som z toho veľmi mimo, no začala som viac počúvať prednášky a pokúšam sa to pustiť ďalej a prijať, že to tak je lepšie. Bol ku mne po rozchode dosť chladný, no začal sa mi opäť ozývať so záujmom. Ale cítim, že je stále nerozhodný, či ma chce. Raz je milý, raz je zase odmeraný a stále si robím falošné nádeje, že sa dáme dokopy. Jeho správanie je veľmi mäťúce. Vraví, že mu chýbam a že mu na mne záleží, no do vzťahu sa vrátiť nechce momentálne. Ako to mám brať? Ako sa mám pri takom nerozhodnom správaní chovať? Ďakujem.

Potřebuješ to respektovat. Podívej se, láska je stav bez odporu. Zkus si představit, že si to obrátíte. Budeš najednou nerozhodná, jestli s tím člověkem máš být. A potřebuješ zjistit, jestli ti chybí. Dej mu tu šanci, aby na to přišel. Dej mu teď svobodu, aby se skutečně sám svobodně rozhodnul, jestli tě chce. Nedělej si mylné naděje jestli přijde, nebo nepřijde, smiř se i stou nejhorší variantou, že nepřijde. Nedělej na něj ani niterný nátlak, žádný, buď ráda a šťastná. Vy máte být tady a teď. Víte, tady a teď znamená, že když teď ke mně přijde, jsem ráda, že ho vidím, budu se usmívat, bude mi dobře, zažijeme krásné chvíle. A ne, že se budu koukat do minulosti: že mu budu vyčítat, že tu teď se mnou nebyl, nebo že odešel. Anebo do budoucnosti: ve strachu, že mně opustí, ho budu tahat zpátky. To není láska. Jestliže ho miluji a on mě třeba i opustit chce, tak já mu to umožním. Lidská láska vlastní druhá lidská těla, ale to není láska, to je egoismus. Jestliže mu se mnou není tak dobře, jak by si možná představoval, já mu tu šanci, že mu chybím, aby to zjistil, musím dát. Takže být ráda, když přijde. A pozor, být ráda, i když nepřijde. Já vím, že je to těžké. Uvědomte si, co to je láska.

Můj muž mi kdysi řekl, když jsem byla tři měsíce těhotná, přišel jednou domů a říká mi: „Já jsem se zamiloval...“ Wau, máte jedno dvouleté dítě a druhé čekáte. A já jsem se na něj podívala a řekla jsem: „Dobře, jestli ses zamiloval, tak se rozvedeme. Já chci, abys byl šťastný. Děti ti dávat budu. A nechám si i to druhé dítě a budeš je dostávat, já chci, aby měly i tebe jako otce.“ A on mi řekl: „Ale to já nechci...“ A já jsem mu říkala: „Tak proč jsi mi to říkal?“ A on mi říká, a tam promluvil Bůh: „Já jsem z nějakého zvláštního důvodu věděl, že ty to pochopíš...“ Ano, tohle je láska. Ono k tomu pak ještě dlouhá léta nedošlo, než přišel čas našeho osudu. To, co se stát mělo, a i to se stalo hezky. A jsme dál přátelé a máme se rádi.

V kontextu ke všem bytostem, jakou úlohu má láska ke konkrétní osobě. A to i v případě, že takovou lásku okolí neakceptuje a je pro jiné zraňující?

Podívejte se, vysvětlíme si, co to je - zraňující. Zase, vysvětlovala jsem vám, že láska je stav bez negativních emocí. Nic jiného láska není. Člověk 3D považuje lásku za stav k jednomu člověku, kterého vysune nahoru, strašně vysoko, a ostatní má někde nízko. Pro toho člověka by udělal cokoliv, pro druhé méně - to je lidská láska 3D. Láska 5D je všeobjímající - člověk by neublížil nikomu a ničemu. A ví, že kdyby to někomu udělal,

přes to, že ten úmysl nemá a má všechny rovně postavené, takže když to někdo nepřijme, že to tak je, tak on má své ego své tělesné schránky - a to nemůžete ovlivnit. To je to, co nechápe bílá magie. Ta nechce ublížit nikomu. Jenže neví, že vy jenom z rozhodnutí, že nikomu neublížíte, fakt nikomu nemůžete ublížit, že si ubližují lidská ega, lidská těla sama. Vysvětlím vám to jinak. Zkuste si představit: tady před vámi, před tím množstvím lidí, co tu sedí, řeknu nějakou informaci - polovina z vás to projde, protože vývojově už bude mít za sebou tyhle věci, a bude to brát normálně, ale druhá polovina z vás mě buď odsoudí nebo se naštvete, nebo se dostane do lítosti, do nějakého odporu. To je záležitost vašich sil hmotného vědomí.

Abych vám to vysvětlila ještě jakoby víc. Kdysi se stal děj, který byl součástí mého osudu. Vyprávěla mi ho nedávno moje maminka, teprve asi před rokem, půl roku před tím, než zemřela. Možná na tom to uvidíte... Víte, moje maminka si dlouho o mě myslela, že ji nemám ráda. Protože já jsem, když jsem pro ní dělala věci, všechno, co potřebovala ode mně měla, tak to bylo v pořádku do té doby, než mě viděla, že to samé dělám pro druhé lidi..., protože ona sama neuměla mít lidi v jedné rovině. Ale já to neuměla víc dělat i pro ni i pro druhé, pro mě není rozdělení jednotlivého člověka. Ale projektovalo jí to její tělo, protože ona to jinak neuměla, jinak se dívat na svět. A před půl rokem mi vyprávěla, že ona sama tak strašně milovala tatínka, velice, že si řekla, že mu splní jakékoliv přání. A protože můj tatínek si přál syna a tenkrát ještě nebyl ultrazvuk, tak si myslela, že nosí Jiříčka. A ejhle, narodila se Iva... A ona mi říkala, musela trpět jak zvíře: „Od té doby, co jsem se na tebe podívala jsem vždycky měla pocit viny, že jsem nesplnila tatínkovi přání...“ A teď stříh. Tím jak si toho tatínka vyzdvihla, tak ten tatínek mě od první chvíle miloval jako svoje dítě, a ona na mě žárlila, protože i on si mě v tu chvíli vyvýšil, výš, než kohokoliv na světě, aby karma byla dokonána. Vidíte, jak vás dohání vaše vlastní poryvy, aby jste zjistili, co jste dělali? Ta žena musela celý život sama se sebou bojovat. A řekla mi to až když jí bylo třiaosmdesát. A já jsem jí řekla: „Mami, klobouk dolů, kdybys mi to řekla dávno, řekla bych ti, že to nic není. Ty jsi byla vždycky vzornou, hodnou maminkou. Sice jsem cítila takovou odtazitost, ale mě to bylo jedno, já jsem věděla, že každý z nás s tím tělem můžeme, nebo nemůžeme, udělat věci, které by jsme chtěli, nebo nechtěli.“

Tady vidíte, že každé lidské tělo má své ego - a jenom to vás zraňuje. Takže když já nemám úmysl vás zranit, nejsem vinna tím, že vy se urazíte, vy se naštvete... Je to v každém jednotlivém lidském těle. To by tady nikdo nebyl osvícený, to si pamatujte, kdyby to záleželo na tom, kolik lidí vás přijme, nebo nepřijme. To by nešlo. Je to záležitostí průchodu každého jednotlivého Vědomí v konkrétním lidském těle. Tečka...

Dobrý deň, otázka. Kto vám prišiel sťahovať závoje? Sú to bytosti, čo tu už žili? Napríklad za éry Ježiša, ale bo nejaké vyššie duchovné bytosti? Ďakujem Erika...

Eriko, vysvětlím. Planeta je vlastně paprskem a má svoji dráhu, a pamatujte si, ta dráha je vždy vývojově, bytostně, ta bytost té planety se vyvíjí, a sčítá větší a větší obsah Boha. Ono to vypadá, jako když vidíte trojúhelník zespoda, zevnitř. Když je Velký třesk, tak je jeden bod, ale nahoře je obrovské kolo, nebo je to vlastně koule, ale aby jste to viděli v

průřezu, to znamená, že od vnitřku ten jeden bod se rozšiřuje do takového výseku, je to jako když přijdete do pizzerie a vyndáte si pizzu. A ta šíře, která se rozšiřuje každým milimetrem v tom obrovském vesmíru, tam se načítá Vědomí Boha. V této fázi, když je zapotřebí při přechodu jedné dimenze do druhé změnit Vědomí (a to se děje v každé dimenzi i ve vyšších dimenzích, nejzákladnější je změna ze třetí do páté), tak se děje to, že přichází informační tok, ale už jsem vám vysvětlovala na základních přednáškách, a to je strašně důležité, že v této chvíli by vyšší Vědomí roztavilo hmotu těla v tomhle časoprostorovém bodě. To znamená, že Vědomí, které přichází je informované, ale tak osekane energeticky, že v každém úseku musí zeslabovat a zeslabovat, zůstane základní informace, která připravuje člověka, aby mohl vydat informaci. Proto Iva v hlavě nesmí nic mít. Kdyby jste mě zažili jako obyčejného člověka v běžném životě, tak zjistíte, že já si nic nepamatuji, nic neumím, nic nevím, nemám žádné organizační vlastnosti... Mým úkolem je mluvit. A vidíte, nepřipadám si jako divná. A z této fáze já vám můžu vysvětlovat tyto věci. Já vidím vzdáleně všechny věci a děje, proto je mám rozbalené. Vy je vidíte zblízka ve svých hmotách, a to je těžko k rozpoznání. Těžko zahlédnete, že ten, kdo vám dneska ukradl peněženku, že to udělat musel z různých důvodů: i vašich i svých. A pozor, potřebovala to obě Vědomí. Takže vidíte, že to má úplně jiná pravidla. A právě tohle Vědomí, já jsem se narodila tak, že mi něco bylo přidáno, abych alespoň něco tady řešila... I tak to pro mě bylo dlouhé, já jsem jenom věděla, že budu čekat čtyřicet let, než se něco pohne, a to se skutečně splnilo. Intuitivně jsem byla připravená, a aby se potom něco mohlo dít, tak přicházelo tohle naše společné Vědomí planety, tak to můžeme nazvat, protože to je v tom výseku toho trojúhelníku nad planetou, které mi upravovalo závoje, to znamená zapomení odložilo - a já jsem si začala vzpomínat. Pozor, i to vzpomínání bylo nastaveno na dvanáct, patnáct let, což je tedy extrémně krátká doba. A i tak jsem se po nocích v křečích houpala, to byla strašná energie, ale vybrali to dobře, aby mě nezabili. To bylo připravené, to není možné jinak přežít. Takže Vědomí nikdy nezabije svoji informativní složku, ta hmota potřebuje posloužit k tomu účelu, ke kterému je připravena.

Co je příčinou vitiliga? Proč ho člověk dostane a co mu má tohle ukázat?

Pamatujte si, kůže je vždycky stav, který je souhlasný s vaší první čakrou a je tam uložen vztah sama k sobě. Tam se někde nemáte rádi. Takže prozkoušení je i v této fázi velice důležité. Během vývoje se stane to, že už máte docela rádi skoro všechny lidi na světě, nebo aspoň jejich zástupce, ale vaše tělo považujete za nejhorší, v touze být lepšími. Anebo chcete mít to nejlepší jenom pro ty vaše bližní, což je vlastně také součástí vašeho těla, to se také stává. Buďte nestranní. Mějte se rádi, ale pozor, vy nejste vaše tělo, jste Duch, který žije ve vašem těle, tak si vašeho těla važte, i kdyby mělo cokoli. A mějte ho rádi, protože to je váš dům, ve kterém bydlíte. A zároveň mějte rádi i druhá lidská těla, ať vypadají jakkoliv, protože ve všech těchto lidských tělech najednou bydlí všechny vaše části Ducha, kterými jste zároveň vy.

Ivanka, čo je príčinou zvýšených trombocytov a vracajúcej sa anémie? Ďakujem.

Ano, já už jsem dneska o tom mluvila. Krvácivost ta také souvisí s penězi, ale trombocyty, ty vlastně naznačují, že je tam nerovnováha mezi vydáváním a přijímáním peněz. Všimněte si toho, kde tam někde máte nějaký zádrhel v běžném lidském životě.

Ivanka, asi mám zablokovaný lymfatický systém na pravej strane tela na bokoch mám hrčky. Čo robím zle? Ďakujem.

Lymfa je také záležitostí jedničky. A vidíte, jednička jsou i boky, boky vlastně končí v úrovni kyčle. Vy to říkáte jinak: kyčle - bedrové klby. Takže tam si zvažte, co v minulosti jste v těch situacích viděla špatného. A máte to na pravé straně, ano: těžké situace. Já jsem také dneska mluvila s jednou ženou, která má... Před dvěma lety jsme spolu mluvili a čekala ji operace kolena. A řekla jsem jí, že když to nedá správně, tak to půjde výš. Dneska je koleno v pořádku, ale je na řadě kyčel... A ona byla dneska úžasná. Ano, žádná těžká situace nikdy nebyla, všechno budete opravovat. To, co jste neprošli bez ztráty bodíků, tak to opravíte, tak už je to nastaveno, že to tak bude. Ale když už máte informace, jak to je, tak už možná najdete způsob, jak se k tomu postavit, aby jste to konečně jednou dali za sto bodů.

Ivanka prosím vás, čo znamená bolesť kolien?

To je tvrdohlavost. Ale pozor, platba je vždycky, a na to nezapomeňte, vždycky až po nějakém pochopení. Vy napřed musíte pochopit. To je jako když jdete do obchodu a dáte si do košíku nějaké zboží - a teprve potom zaplatíte. To, že si vezmete to zboží, to je to vaše pochopení, vy jste se posunuli nějakým způsobem - a pak přijde platba, a jde to. Já jsem si teď na něco vzpomněla, pak to ještě dočtu.

Vy víte, že já mám takovou úžasnou ajurvédskou masérku. Ona je neuvěřitelná, ona miluje starat se o lidská těla. A dokonce mi nedávno vyprávěla, že je nový systém masírování, jmenuje se to rolfing, ještě jsem to nikdy neslyšela, a že to má sedm stupňů. Ona zatím prošla několik těch stupňů. A teď nevím, jaké číslo toho stupně to je, tkví to v tom, že ten masér rukavicí nebo takovým gumovým prstem nasucho popotahuje svaly těla, protože někde jsou přilepené fascie (ty fascie jsou samozřejmě přilepené proto, že někde tam v té úrovni jste udělali jakoby zádrhel), takže v té úrovni to tělo nemá výživu, když nemá výživu, přilepí se fascie. A pozor, on potom masér tahá ten sval, malinko jej jakoby popotahuje, a vy v protisměru taháte malinko, tak centimetr, v protitahu té ruky nebo nohy, nebo čehokoliv. A ona říká: „Představ si, my jsme byli na tom školení, a ten pán, co náš školil, nám dokonce ukazoval, že si obalil ruku takovým gumovým prstem a masíroval uvnitř úst tomu člověku dutiny, a té paní se narovnal oko.“ Vy objevíte spoustu věcí nad hmotou, co tu existuje a neexistuje. Takže zažijete spoustu věcí a bude vám dovoleno opravovat. Protože tak, jak budete vnímat kým jste a nejste, se bude uvolňovat stav hmoty, která vám bude ukazovat, co jde s tou hmotou udělat a co ne.

Môjho syna už roky bolia kolená, aj keď sa snaží všetko prijať tak, ako to je. Ďakujem za odpoveď. Jarmila.

Pozor, když to jsou obě kolena, tady byl asi tvrdohlavý vůči hmotě, to může být vůči svému okolí. Ale i pravá noha – situační: nepřijmout názor, trvat si na svém názoru,

vztahu k něčemu, k někomu. To je hodně těžké pro hodně lidí. Má to svůj čas platby. A má to sílu odporu, která se také musí zaplatit. Přesně to, co jste udělali, jako tady v životě, když si půjčíte stovku, tak stovku musíte splatit. Nebojte se, nejsou tam úroky. V duchovnu ne, Bůh není úroková sazba navíc... Zním člověka, který devatenáct let něco odmítal... A teď po devatenácti letech se konečně vysvobodil z dějů, které probíhali, aby pochopil. Ano, je tam většinou i podobný časový úsek.

Ahoj Ivka, vopred ďakujem za odpovede. Za prvé – narodila som sa do rodiny, kde po otcovej línii od jeho mamky až po súrodencov a ich potomkov trpia rôznymi problémami s chrbticou. Osteochondria, cervikálny syndróm, ochrnutie chrbtice, dopredu do predklonu. Usilujem sa rozpoznať pozorovaním, ktoré odpory, postoje, názory sú za tým, ale zatiaľ sa mi to nedarí. Čo presne spôsobuje po čase tieto problémy?

Pamatujte si - tam, kde je problém na páteři, tak je vždycky zodpovědná ta nejbližší čakra. Pokud to bude v kříži, je to dvojka, pokud to bude výš, na úrovni třetí čakry, a přesně tak v zádech srdeční čakry. Pozorujte dění v rodině, kde kdo má odmítavé, nerespektující názory, kdo kde má lítosti, kdo kde má kritiky, to je krční páteř, ruce pak tam také samozřejmě souvisí, zablokováním. Tam je hodně dějů. Většinou v některých těch rodinách se dějí obrovsky dramatické věci, to vy víte. I bédování, že mě bolí záda je nepřijetí situace, takže se to udržuje, pořád se to udržuje... Já vím, že je to těžké, hlavně pro lidi, když třeba vaše rodina nebude poslouchat výklady tak, jako vy, tak je těžké to těm lidem vysvětlit. A oni by to ani nedali. Oni vás pošlou do háje, to si pište...

A tady jde o to, a já jsem také takovým živoucím příkladem, u nás v rodině jsme třeba měli křečové žíly, měli to všichni rodiče i prarodiče, všichni před tím potomci - a já to nemám, protože já jsem se jako první vývojově chovala jinak. Takže spoustu věcí mít ani nemusíte. I můj muž, tak jako mě sundávali závoje, tak jednou můj muž přijel do té horské oblasti, a kdysi jeho dědeček měl něco s páteří, že byl předkloněný dopředu, a zřejmě asi tam byl nějaký děj, který by ho byl také takhle postihnul, a když přes Irenu přišlo tenkrát vyšší Nadjá, tak mi vyprávěl, a to jsme se ještě neznali, že jednou v noci (oni chodívají, když přijde tohle vysoké Já, tak přichází mezi půlnocí a druhou hodinou ranní), tak si ho narovnali a osahávali mu páteř - a on to pak nikdy neměl. Zřejmě by to byl asi zádrhel, takže mu bylo pomozeno, tak jako mě se zuby, tak jemu bylo pomozeno tady. Ale to se většinou nedělá.

Něco si také potřebujete odžít v rodinné karmě, protože když se narodíte do jisté rodiny, tak ještě přece jenom, i když budete vyvinutější jedinec, tak třeba budete ještě něco s nimi řešit, třeba jenom situačně, nevadí, ale i tak je to třeba náročné. Takže buďte v klidu, souciťte s druhými lidskými těly ať dělají, co dělají, oni to dělat musí. Dnes už víte, že to neovládnete, program je nastaven, takže potřebujete přijmout to, co se děje.

Máme tri deti - dva roky a devet mesiacov, osem rokov, šest rokov, a už od útleho detstva sa ich usilujeme viesť k prísnosti, uvedomujeme si, že aj

cez ich nevhodné správanie sme Satanom, egoizmom preskúšaní. Skúšame aj knihami, hraným divadlom uhrat' situácie, ale prostredná dcérka šest ročná nerešpekruje žiadne hranice, ani v dobrom, ani v zlom, hoci jeje vysvetľujem, že čo robí svetu, vyvoláva hádky a plač, svet jej to vráti. Nedáva si veci vysvetliť a aj po krátkej chvíli sa ku zlému správaniu vráti. Inak je to šikovné a vnímavé dievčatko.

Prosím vás, netlačte ji násilím k tomu narovnáni, musíte ji nechat a pustit do některých věcí, za které musí pocítit dopad. Ona ho ucítí nejenom v rodině, tam kde to je, ale možná to bude dělat i ve vnějším světě. Musí se to stát, aby to pochopila.

Ta trojka je velice náročná. Já si pamatuji, že třeba já jako holka jsem byla tvrdohlavá. A můj tatínek, tak jak si mě tak vysoko vyzdvihnul tak jako maminka jeho, tak on se mě snažil tak extrémně chránit od takových nepříjemných situací. Takže věděl, když jsem se rozhodla, když mi něco zakázal, a já to chtěla udělat, že to tedy udělám, abych si tak jako prosadila tu svou. To jsem dělala jenom v úplně nejútlejším dětství, protože jsem byla jedináček. A když přišli okamžiky, chtěla jsem jít za dětmi ven a nešlo to, tak jsem tak potřebovala být trošičku paličatá... A tehdy se stávalo, že můj tatínek mě varoval, říkal: „Tohle nedělej...“ Tak já šla, a samozřejmě byl průser. A já jsem si už kolikrát řekla, že už to neudělám, ten táta měl několikrát pravdu... A teď si představte situaci, kdy najednou se blížilo k nějakému rozhodnutí, kde já jsem dopředu věděla, že už to neudělám, a najednou ten můj tatínek neudržel tu svoji třetí čarku, přišel ke mě a neudržel ten jazyk za zuby a řekl mi: „Doufám, že to neuděláš...“ V tu ránu takhle vyjelo to ego, a já jsem do toho šla, a zas to byl průser. Kdyby ten táty býval mlčel, tak už bych to neudělala.

Stáhněte se chvílku. Smíte poradit. To dítě si za vámi přijde pro radu, až bude zapotřebí, ale tehdy už bude samo chtít. Ta děcka si některá potřebují sami prozkoušet, co je. Vezměte si dítě a nerovná cesta... Můžete mu tisíckrát říkat: „Neutíkej, zakopneš, jsou tu díry, výmoly...“ To dítě si musí utíkat, ono chce... A až když si rozbije koleno, někdo jednou, někdo dvakrát, někdo třikrát..., pak mu dojde, že si má dávat pozor. Je nutný váš respekt, a potom se něco pohne. Ono se většinou učíme společně.

Mne veľmi blízky človek sa dostal do dlhov, nedarilo sa mu v podnikaní, potom prišla rodina a teraz veľmi ťažko spláca svoje podlžnosti. Prenášajú sa dlhy aj do ďalších životov? Prípadne nevysporiadané môže zasiahnuť osoby jeho detí?

Pamatujte si, že nic není náhoda. Jestli má někdo zdědit po někom dluh, tak je to zvolený osud. Já vím, že vy vidíte věci jenom krátkodobě, nebo ne v celém rozsahu, ale nic není náhodné, to si pamatujte. Jestliže si objednáme celý osud a mám v něm i dluh mých rodičů, musí to tak být. Ten člověk se neuměl vypořádat s hmotnou složkou, proto si ten dluh vzal, aby získal nějaké zkušenosti. Klid, nelitovat ho. On potřebuje zapojit své tělo v práci, a v klidu, a rozhodnout se, že to co dluží, rád splatí. Všechno má svůj čas. Pokud ale bude bouřit, bude bédovat, bude si každému stěžovat, neprijde pomoc, jaká by přišla, když by přijal svoje věci. Mnohokrát se stává, že rodina, která nemá peníze a která žije ve skromnosti, žije mnohem líp než rodina, která je bohatá a

kde se ty děti rozmazlí, stanou se závislími na úplně jiných věcech, než by měli žít. Považujte si to, koukejte se na to s té lepší stránky.

Já, když jsem měla dluh - měla jsem leasing, tak jsem každý měsíc platila dvacet čtyři tisíc pět set korun, to bylo úplně šílené. A já jsem ten dluh tenkrát měla na pět let. A já jsem se za ten rok rozhodla. Mohla jsem jít rovnoměrným způsobem nebo nerovnoměrným. A já jsem si zvolila ten nerovnoměrný, protože jsem si řekla, že já ten rok to musím vydržet, splatím všechno. A ty čtyři roky už jsem platila jenom úroky jednou za tři měsíce, asi patnáct tisíc čtyři sta. A za ten rok jsem ještě měla největší šanci neonemocnět, takže jsem zatnula zuby. A ten rok jsem skutečně pracovala, nebědovala jsem, nelitovala jsem se - dali jsme to. A pak ty čtyři roky už byli trochu volnější, i když taky byli náročnější, protože už zase bylo méně práce, než po tom boomu. A pak jsem věděla, že když to nebude nutné, životně nutné, tak si žádnou půjčku nevezmu.

Vy se k tomu máte stavět správně. Ale ty peníze, které si půjčím musím vrátit. S dluhem neodcházejte, ten vás samozřejmě někde dožene...

Ahoj Ivanka, prosím ťa, je správne, ak vidím, že je niekde „nespravodlivosť“ - napríklad v práci medzi kolegyňami - ozvať sa, alebo zastat' sa toho človeka?

Ano. Je dobře, že píšete v uvozovkách nespravedlnost, protože vy už dneska víte, že ta spravedlnost je. Ale hlavně, vy se učíte. To znamená, že když vidím, že se skutečně stalo něco, co by potřebovalo trochu osvětlit, ano, měli by jste se toho člověka zastat. U nás na zubárně nás bylo sedm v místnosti a dělo se třeba to, já jsem viděla, že vždycky, když někdo odešel z místnosti, tak hned o něm mluvili... Hele, vy už pak víte, že když vytáhnete paty z místnosti, že drbou vás... A kolikrát to byli takové nesmysly. A já jsem se nikdy nepřidala, abych nepřidávala do toho ošklivého hrnce pomluv. Anebo jsem řekla nějaké zastání, byla jsem na straně toho pomlouvaného člověka. Ale oni si všimli, že jsem byla na straně toho člověka, jako takový ten pomocný princip, ta osůbka, která tam trošičku vyvažovala tu jeho nepřítomnost. To se přece nedělá, když někdo odejde, mluvit o někom v nepřítomnosti. A pak jsem také občas řekla: „Nechcete to říct před ní?“ A pak jsem měla klid, protože oni si pak mysleli, že jsem na straně toho člověka, tak přede mnou neblafaly... A to se ti uleví, to je super. Jde to udělat různým způsobem.

Ale pozor, nemyslet si o těch lidech, že jsou špatní, nebo že konají něco... Ne. Vy je vlastně zachraňujete tím, že jim to jakoby překazíte, protože oni neví, že sami sobě činí. Neudělat si k nim vnitřně nepřátelský postoj, to by byl váš postoj, váš odpor.

Za druhé: no a vieš niečo povedať aj k pohybovému aparátu? Pravidelne chodím na fyzioterapiu, mám problém so stavcami, no oni sa pravidelne vyblokujú, taktiež aj ruky, bolesti a vykĺbovanie. Platby? No hurá! Akú zmenu mám prijať?

Ano, platby přesně v té úrovni, ke které je nejbliž, samozřejmě k té které čakře, tak tam to patří. Takže u rukou, pokud je to u rukou, patří to čtvrté čakře. Bederní páteř níž,

křížová páteř, kostrč - jednička. Vždycky se to tam správně odehraje. Ano, jinak by jste ty platby neměli.

Za tretie: kamoška sa pýta, že prečo zabúdam?

Já také zapomínám. Pamatujte si, že v současné době, jestliže už umenšujete stavy odporu, oni už sami uvadají, už jste pochopili. A pozor, i kdyby Iva do vás hustila informace a nemáte pochopit, tak nepochopíte. Jsou lidé, kteří neví, i když třeba poslouchají mnohdy dlouho, o čem mluvím. Ono se to pak vždycky prokáže nějakým dějem, který přijde. Třeba i přes facebook je to vidět, kdy najednou odpadne spousta lidí, protože nedají praxi. To ego je zkrátka odtáhne - a odtáhne je velmi dobře.

Takže v současné době, kdy už jste umenšili spoustu útoků vašeho těla na svět, tak se začíná přepojovat a blikají pravá a levá hemisféra, protože Bůh nemyslí. Bůh žije naprosto jiným způsobem. A vy totiž, vy se ráno vzbudíte a budete vědět: co budete dělat, jak to budete dělat, kam půjdete, kam nepůjdete... Přesně budete dovedeni tam, kam je zapotřebí. Je to takzvaný automatizovaný systém, protože planeta je jedna bytost, což vy nevíte.

U nás na statku už se to děje, už jsem vám říkala, že já jsem vlastně ředitel neředitel, protože já neumím velet lidem, přesto je učím žít ve stavu MY. A každý z nich, kdo tam je se mnou a pracuje pro vás, pracuje na tom svém, to co umí, a dělá to dokonale. A společně vytváříme ten Celek toho statku, který tady pro vás vlastně pracuje. A je to nádherné. A pozor, tady nejsou hodiny. Já pracuji hluboko do noci. Zdeňka také, vy si nedovedete představit tu mravenčí práci, kterou třeba ona odvádí. Nebo ostatní, kteří nám pomáhají. Tak to zkrátka Božství má, je to kolektivní práce. Nikdo si nic nepřivlastňuje, nikdo si nic nepřitahuje jakoby za svoji zásluhu, je to společné. Já třeba kdybych neměla je, tak tohle pro vás nemůžu dělat, já bych nedala dohromady setkávání. To by jsem nebyla vůbec schopná.

Za štvrté: prečo sa snívajú sny?

Prosím vás, vy tady vlastně sníte sen, což vy nevíte - iluze v hmotném světě. To znamená, letí obalený Duch a inkarnuje se na povrch té naší kuličky na které letíme, jednotlivé stupně, a tím se protahuje skrz hmotnou složku, aby si na ní stoupl. To znamená, že sny mnohdy vám osvětlují věci, anebo pomáhají řešit zážitky. Dejme tomu si myslíte, že někde už nemáte zážitek v reálném životě, tak vám sen třeba zprostředkuje, že vás někdo přepadne, aby jste zjistili, protože vás třeba nemá někdo přepadnout už v tom reálném životě, tak si to zažijete v tom snu. Mnohdy hmotná složka vás skutečně vyzkouší.

Nedávno jsem někde na Facebooku viděla příběh, kdy si žena myslela, že už má za sebou úplně všechno. A Satánek ji přišel skutečně prozkoušet, protože ji zinscenoval scénu, kdy někdo zavraždil její nejlepší kamarádku, aby si zažila, že tedy bez odporů ještě není. A zažila si ten děj, co to s tím tělem udělá. Tehdy prosím vás, na to zapomeňte, to je jenom testík, aby vám to snížilo to sebevědomí v tom hmotném světě. Vy máte být připraveni naprosto na všechno. Pozice, že to určitě dám, to znamená:

„Mně už se nemůže nic stát...“ - a to si pište, že se může stát cokoliv. A nejlepší prostředek je k tomu říct: „Může se stát cokoliv a já uvidím, co se bude dít.“ Tehdy jste připraveni na všechno.

Ako sa vysporiadať s únavou?

No, odpočívat... (smích) Ale někdy to nejde, já vím, já to mám taky. Ale věřte, že pak to tělo někde fakt odložíte a je to zapotřebí. Nejlepší systém je, že to co děláte, děláte strašně rádi. Pak vydržíte mnohem víc, než by vydrželo vaše tělo, když by fňukalo. Anebo nechtělo dělat věci, které dělá. Pak to totiž s vámi dělá Božství.

Já jsem to zažívala celý život, protože já vždycky dělala ráda všechny věci. A tehdy, když okolo mě viděli, jak to dělám ráda, tak se ta další lidská těla přidávala a pomáhala mi. A to se děje dodneška. Vy, co jste byli na statku, tak jste to zažili, to je úplně koncert. Takže, to je fakt nádherné. A už se nám poslední dobou několikrát i stalo, a to už jsem je tedy varovala, protože lidé začali třeba brečet, že odjíždějí... No, je to normální? Říkám: „Hele, to je zase další extrém, nedělejte to...“ Ano, je tam hezky. A přesto, že třeba hodně pracujeme, když jsme třeba vysekávali, tak ti lidé byli úplně minimálně unavení, je to hezké.

Když už tedy potom unavení jste, tak se snažte nastavit si režim, aby jste se víc vyspali. Jít víc na čerstvý vzduch, přijít na jiné myšlenky, jít dělat něco úplně jiného, než jste zvyklí, aby si tělo zase zažilo něco jiného, aby se odpoutalo od navyklých rituálů, které tam třeba denně máte. Dávejte mu vitamíny, občas si zajděte na masáž, zaplavat si, s přáteli...

Dan už mává rukama, máme končit.

Malému Míšovi slíbím, že to příště zodpovím, ona tady byla ještě jedna otázka, kterou musím zodpovědět. Tuhle jsem taky ještě nezodpověděla celou, takže příště. Já to teď na tom WhatsAppu nemůžu najít...

Bylo mi s vámi dobře, já doufám, že vám se mnou taky, že vám třeba něco došlo, což by bylo fajn. Ale i když vám nedošlo, tak je to taky fajn, to vy víte.

Takže se mějte hezky v Košicích. A zase někdy na viděnou... (potlesk)

Závěrečné slovo: A ja sa chcem poďakovať vám všetkým, že ste dneska prišli, tak isto Ivanke, že prišla medzi nás a znova nabudúce sa stretneme... (potlesk)